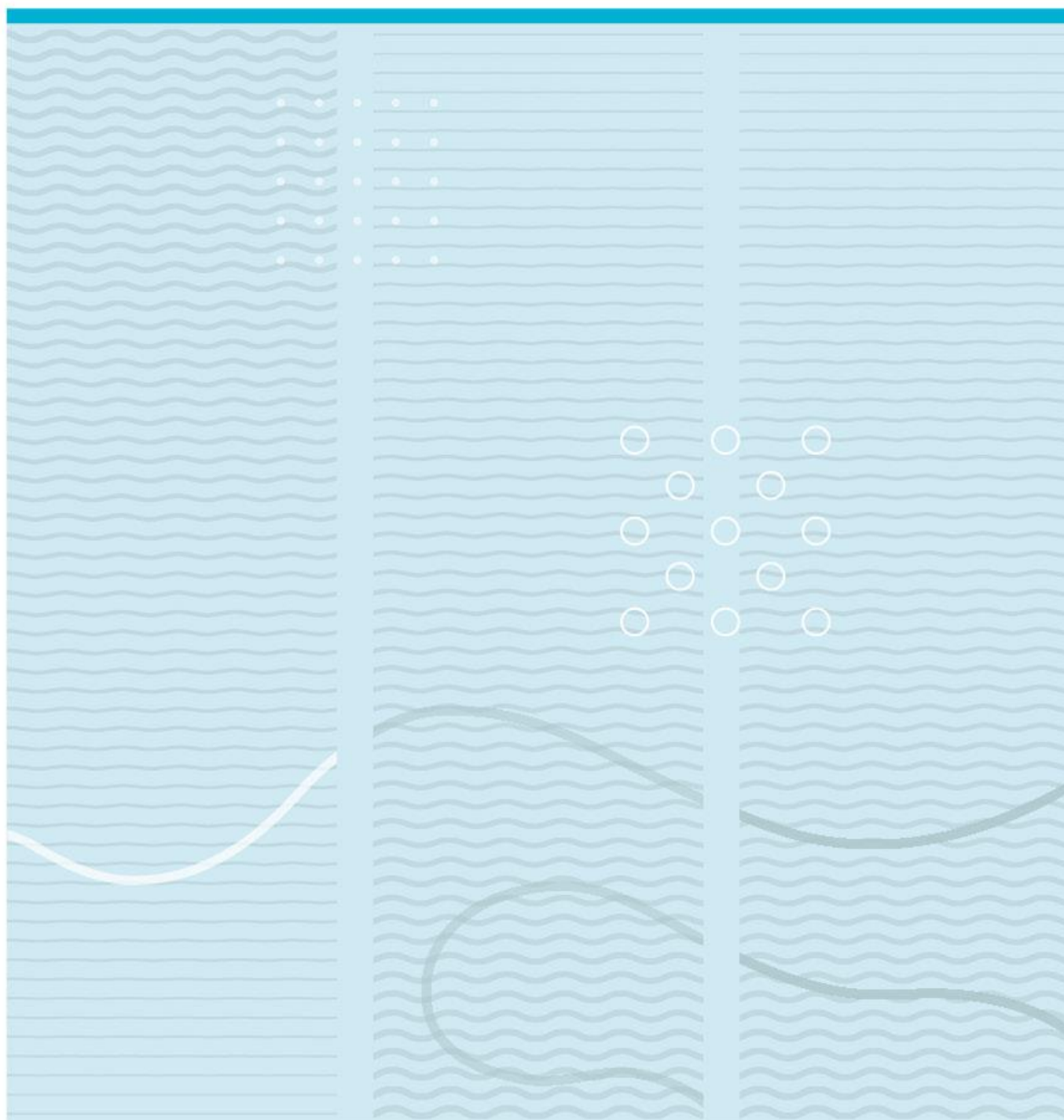

Jannicke Svendby Andersen

Ufrivillig sølibat: fra praksis til kultur

Universitetet i Sørøst-Norge
Fakultet for humaniora, idretts- og utdanningsvitenskap
Institutt for kultur, religion og samfunnsfag
Postboks 235
3603 Kongsberg

<http://www.usn.no>

© 2021 Jannicke Svendby Andersen

Denne avhandlingen representerer 60 studiepoeng

Sammendrag

Denne oppgaven tar for seg hvordan og hvorfor enkelte individer befinner seg i ufrivillig sølibat og hvordan dette har utviklet seg fra å være en praksis til en kultur. I medie- og internettkulturen kjenner vi disse individene bedre som «incels». Teksten tar for seg når og hvor incelkulturen oppstod og hvilke mennesker vi finner i miljøet. Videre identifiseres hvilke diskurser som benyttes på internettforumene dette miljøet eksisterer i og hvordan disse skaper en kollektiv identitet og i tur kan radikaliserer medlemmene. Avslutningsvis diskuteres det også hvilke ideologiske følger dette får for miljøet.

For å få innsikt i og danne et bilde av normene og oppfatningene rundt seksualitet i Norge fordyper teksten seg i ulik litteratur. Noe av denne litteraturen tar for seg de ulike problemstillingene og utfordringene incels kan møte på i sin tilstand av ufrivillig sølibat. Hensikten med dette er å vurdere hvor bærekraftige argumentene som legges til grunn av incel-medlemmene er, men også å danne seg en forståelse for hvorfor enkelte ikke bare kan befinne seg i en tilstand av ufrivillig sølibat, men også velger å delta i et kvinnefiendtlig miljø som et resultat av dette.

Opgaven benytter seg av diskursanalyse som metode. Datamaterialet består av fem ulike innlegg fra forumet «Reddit» som behandles ved bruk av språklig analyse, diskursidentifikasjon og diskurspsykologi. Da miljøet som forskes på består av en stor andel medlemmer med kvinnefiendtlige og radikale holdninger er det av sikkerhetsmessige grunner ikke gjort forsøk på å gjennomføre intervjuer.

Funnene i analysen viser at diskursene og de sosiale praksisene i incelmiljøet på Reddit bidrar til å opprettholde en kvinnediskriminerende ideologi, som i tur kan bidra til radikaliserer av medlemmene. Det kommer også frem at en tilstand av ufrivillig sølibat ikke er nødvendig for å defineres som incel, ofte vil kvinnefiendtlige holdninger være identitetsmarkør nok til å innta denne rollen. Det presiseres dog at ikke alle i sølibat eller med kvinnefiendtlige holdninger regnes som incels, men at deltakelse og tilhørighetsfølelse til et incelforum vil være avgjørende for om man kan defineres som incel. Det konkluderes derfor med at det er disse forumene og internett-subkulturene som er årsaken til at en tilstand av ufrivillig sølibat har utviklet seg fra praksis til kultur.

Innholdsfortegnelse

1	Innledning	5
1.1	Hvem er incels eller ufrivillige sølibate?	5
1.2	Reddit – et kommunikasjonsverktøy	7
1.3	Praktisk og teoretisk betydning	8
2	Problemstilling	9
3	Empiri	10
3.1	Den norske seksualundervisningen i grunnskolen	10
3.2	Det norske idealparet	15
3.3	Den virtuelle barrieren	22
3.4	Ufrivillig sølibat på spekteret	27
4	Metode	33
4.1	Diskursanalyse som metode	33
4.2	Kritisk diskursanalyse – fem fellestrekk	34
4.3	Faircloughs kritiske diskursanalyse	35
4.4	Diskurspsykologi	40
4.5	Fremgangsmåte og begrunnelse for valg av metode	45
5	Analyse	47
5.1	«Hvorfor players får seg ligg»	47
5.2	«En kritikk av moderne menn»	53
5.3	«Jeg hater å være kort»	58
5.4	«Kvinner kontrollerer kulturen og hvordan et samfunn oppfører seg»	62
5.5	«Post-redpill»	66
6	Konklusjon	70
7	Referanser/litteraturliste	72

Forord

Dette prosjektet har vært både givende og utfordrende. Jeg ønsker å gi en takk til Stephen, veilederen min, for hans raushet og gode råd. Han er en foreleser av de sjeldne.

Da jeg gikk sisteåret på bachelor var jeg overbevist om at jeg aldri ville få til å skrive en masteroppgave, og lite har gitt meg en større følelse av mestring enn å i dag sitte med en ferdig skrevet tekst. Jeg er takknemlig for alt jeg har lært av både kunnskap, og om meg selv, på master i kulturstudier.

Skien, 12.05.2021

Jannicke Svendby Andersen

1 Innledning

«Norge bak fasaden» er en dokumentarserie i regi av TV2. I programmet undersøker programlederne Kadafi Zaman og Janne Amble ulike norske virkeligheter, og det var i episoden «De glemte guttene» (Amble & Zaman, 2020) jeg først ble introdusert for problematikken rundt gutter eller menn som lever i isolasjon. Selv om programmet ikke først og fremst tematiserer incels undersøkes tankegangen om et samfunn som systematisk diskriminerer og undergraver menn, som mange av medlemmene i incelbevegelsen deler. Det belyses blant annet at menn topper statistikken for både selvmord, arbeidsledighet, rus og kriminalitet. Stadig flere menn forblir også barnløse, dette gjelder også de som ønsker seg barn. Den samme problemstillingen gjelder ikke kvinner, som fortsatt får like mange barn, men med færre ulike menn. På bakgrunn av dette ønsket jeg å forske på et miljø der menn samles og diskuterer disse og lignende problemstillinger. Etter litt undersøkelser fikk jeg øynene opp for incelmiljøet på Reddit og bestemte meg raskt for at det var dette temaet jeg ønsket å ta for meg i min masteroppgave.

1.1 Hvem er incels eller ufrivillige sølibate?

En incel er et individ, som oftest en mann, som ikke har hatt sex på lenge eller i det hele tatt og som opplever dette som definerende for sin egen identitet. Selve ordet incel er en sammentrekning av de engelske ordene «involuntary celibate», på norsk ufrivillig sølibat. (Bjørkelo, 2020)

Incelfenomenet kan oppleves som både en identitet og en ideologi. Et individ som anser seg som incel tar som oftest del i grupper eller forum på nettet der erfaringer og utfordringer i forbindelse med å være i ufrivillig sølibat deles og drøftes i fellesskap. En incel vil i mange tilfeller oppleve sin tilstand av ufrivillig sølibat som en definerende identitetsmarkør, og mye av deres menneskelige verdi blir lagt i deres manglende evne og mulighet til å inngå seksuelle relasjoner. Incels vil stort sett søke etter en forklaring på sin tilstand ved å se etter spesielle karaktertrekk eller -feil. Dette blir muliggjort av det sosiale miljøet de befinner seg i på nettet. Her fungerer medlemmene som en støttegrupper som bekrefter, understreker og forsterker den enkelte incels negative selvbilde. (Bjørkelo, 2020)

Begrepet incel definerer ikke bare en spesifikk gruppe mennesker, men brukes også som en

merkelapp eller skjellsord for å peke ut aggressive høyre-radikale menn. Man antar at disse er kvinnefiendtlige og lite seksuelt attraktive av ulike grunner, men det pekes gjerne på deres sosiale evner. (Bjørkelo, 2020)

Det var i 1993 på nettsiden «Alana's Involuntary Celibacy Project» at begrepet incel så dagens lys. Skaperen av nettsiden var en ung, kanadisk jente som tok for seg utfordringene rundt et liv i sølibat. Da det i 1997 ble opprettet en epostliste var det forkortelsen INVCEL som ble brukt, men denne ble senere kortet ned til incel i 1999 da det ble gjort en vitenskapelig studie av epostlisten, nemlig Donnelly-studien. Donnelly-studien var en studie som bestod av et spørsmålskjema utfyllt av 60 menn og 22 kvinner som identifiserte seg som ufrivillige sølibate. Utover dette ble ikke incel-begrepet benyttet i dagligtalen før i april 2018 da Alek Minassian kjørte inn i en folkemengde og drepte ti mennesker i Toronto, Canada. Det var etter denne hendelsen, hvor Minassian hevdet at han handlet som en del av et incel-opprør, at ordet incel ble en del av medias diskurs. (Bjørkelo, 2020; Incels Wiki, 2019)

Det er gjort lite demografiske undersøkelser i incelkulturen, men vi kan finne noe informasjon på Incelwiki, som er en type encyklopedi på miljøet. Dette oppslagsverket viser at det stort sett er menn i tjuårsalderen og oppover, samt et mindretall kvinner som befinner seg i incelmiljøet. En undersøkelse i regi av incels.co viser at om lag 50% av medlemmene er hvite, halvparten stammer fra middelklassebakgrunn og har fullført videregående skole. Sett bort i fra den skeive kjønnsfordelingen kan vi dermed si at miljøet er sammensatt av representanter fra flere ulike samfunnsgrupper. (Bjørkelo, 2020)

Et av hovedtrekkene som går igjen for incels er at de ikke anser seg selv som fysisk attraktive, og at de dermed er utelukket som sexpartnere. Dette blir gjerne argumentert og forklart med overfladiske grunner. Disse forklaringene har gitt opphav til flere underkategorier av incels, som igjen danner egne undergrupper på de ulike forumene. For eksempel finnes det såkalte «heightcels» som mener at de er i ufrivillig sølibat utelukkende på grunn av sin lave høyde. (Bjørkelo, 2020)

Determinisme preger store deler av tankegangen til incels. Deres tilstand av ufrivillig sølibat forklares med at det finnes visse biologiske idealer som alle kvinner oppfatter som tiltrekkende eller

ikke. En incel argumenterer derfor gjerne med at han ikke er attraktiv fra naturens side og at det derfor er lite han selv kan gjøre for å endre situasjonen. Det finnes riktignok såkalte «gymcels» som forsøker å bedre sine egne muligheter for sex ved å trene og pumpe jern, men disse vil ifølge incel-tankegangen uansett aldri nå opp til Chads (alfahannen over alle alfahanner) nivå. Fordi incels sitter med en oppfatning om at de er ekskludert fra å ha sex fra naturens side blir de gjerne bitre, aggressive eller deprimerte. Dette forverres gjerne ved at de støtter og underbygger hverandres negative tankegang i de ulike diskusjonsforumene. Enkelte incels bruker begrepet «suicide fuel» for disse følelsene. (Bjørkelo, 2020)

1.2 Reddit – et kommunikasjonsverktøy

Dataene jeg benytter meg av i analysedelen av denne oppgaven består av innlegg fra nettsamfunnet Reddit. Dermed er det hensiktsmessig å kort gjøre rede for hva dette nettstedet er og hvor incelmiljøet befinner seg.

Reddit ble utviklet i 2005 av to college-studenter, Steve Huffman og Alexis Ohanian, i USA. Formålet med siden er at medlemmer kan dele innhold som lenker, bilder, videoer og personlige historier. Disse kan postes i ulike kanaler der andre kan kommentere og stemme på om de liker innholdet. Det er over 52 millioner daglige brukere av nettstedet og over 50 milliarder månedlige visninger. Det finnes også over 100 tusen ulike samfunn innad på Reddit, deriblant finner vi også incelmiljøet. (Reddit, 2021)

Vi finner flere ulike kanaler for incels på Reddit. De ulike kanalene varierer i innholdet, men felles for alle er at de tematiserer problemene og årsakene rundt det å befinne seg i ufrivillig sølibat. Vi kan allikevel si at det er store forskjeller mellom tonen på de ulike kanalene. Kanalen r/ForeverAlone er preget av medlemmer som er triste fordi de opplever at de er ensomme og dømt til å leve i denne tilstanden på ubestemt tid. r/TheRedPill derimot er bemerket av sinte undertoner og kvinnehat. Denne kanalen er regnet som potensielt så opprørende og full av hets at den er «quarantined». Dette innebærer at den ikke vil dukke opp i hovedsiden på Reddit, men at man som enkeltbruker må spesifikt gå inn og huke av for at man ønsker å se innholdet på kanalen. Som et motstykke til denne kanalen har vi r/exredpill som består av tidligere medlemmer av RedPill-kanalen. Her diskuterer medlemmene sine opplevelser fra å ha vært medlem i RedPill hvorav

mange mener de ble hjernevasket. Vi har også r/PurplePillDebate som beskriver seg som et «nøytral samfunn for å diskutere problemstillinger rundt sex og kjønn».

Hensikten med Reddit er altså å fungere som kommunikasjonsplattform for ulike mennesker og miljøer. For incels innebærer dette at de har et sted å henvende seg til andre i samme situasjon som seg selv. Her knyttes det bånd, diskuteres og for noen videreutvikles deres identitet. Dette kan, slik som jeg skal ta for meg i analysedelen av denne oppgaven, føre enkelte inn i en radikaliseringsprosess der det oppfordres til kvinnehat og -vold. Dette bringer meg videre til den praktiske og teoretiske betydningen av denne oppgaven.

1.3 Praktisk og teoretisk betydning

Til tross for økende medieoppmerksomhet de siste årene er begrepet incel fortsatt forholdsvis ukjent i dagligtalen. Det er gjort lite forskning på feltet, noe som gjør det vanskelig å håndfaste fakta på hvorfor og hvem som befinner seg i en tilstand av ufrivillig sølibat. Mitt bidrag til feltet vil gjennom denne oppgaven være å gjøre diskursanalyse av ulike innlegg på kanalene incels befinner seg på. Da mange av disse forumene tillater innlegg av alle og anonyme vil det imidlertid fortsatt være vanskelig å forske på demografien blant medlemmene. Allikevel vil analysene bidra til å gi et større og mer helhetlig bilde av hvilken tankegang, argumentasjon og retorikk som eksisterer i incelsamfunnet.

Det er av samfunnsnyttig hensikt å forske på incelmiljøet. På mange av forumene eksisterer det et stort omfang av kvinnehat og nag mot gitte samfunnsstrukturer. Det er allerede blitt begått tragiske volds- og terroraksjoner i incelmiljøets navn, hvor flere har mistet liv. Selv om disse handlingene ikke kan sies å være representative for alle incels, er det bekymringsverdig at disse hendelsene glorifiseres og oppmuntres til i innlegg og kommentarer blant enkelte av forummedlemmene. Dermed er all forskning som kan bidra til innsikt og eventuell forebygging av denne radikaleringen av samfunnsnyttig betydning. På generelt grunnlag er det også nyttig å undersøke hvordan ulike diskurser kan være med på å utvikle og opprettholde makt og ideologier.

2 Problemstilling

Min oppgave har fått tittelen «Ufrivillig sølibat: fra praksis til kultur». Tittelen tilsier i stor grad formålet med oppgaven og problemstillingen jeg skal ta for meg: hvordan har en tilstand av ufrivillig sølibat utviklet seg fra å være kun en tilstand til å bli en kultur og identitet? Da jeg gikk inn for å undersøke og jobbe med dette temaet utformet jeg noen forskningsspørsmål som utgangspunkt:

1. Når og hvordan oppstod incelkulturen?
2. Hvilke mennesker finner vi innad i miljøet?
3. Hvilken diskurs benyttes i forumene?
4. Hvordan brukes diskursen til å identifisere og radikalisere medlemmene?
5. Hvilke ideologiske følger får utviklingen av incelmiljøet?

Det er altså disse fem spørsmålene jeg ønsker å besvare i denne oppgaven. For å gjøre dette har jeg valgt å dykke inn i ulik empiri som blant annet tar for seg den norske seksualiteten og ulike faktorer som kan spille inn og bidra til en tilstand av ufrivillig sølibat. Som metode vil jeg benytte meg av kritisk diskursanalyse og diskurspsykologi, noe jeg kommer til å redegjøre for og begrunne i metodedelene av oppgaven. Avslutningsvis vil jeg analysere et utvalg tekster fra ulike incel-kanaler på Reddit, samt diskutere resultatene for å forsøke å besvare de forskningsspørsmålene jeg har laget meg.

3 Empiri

I denne innledende delen av oppgaven dykker jeg inn i et utvalg av litteratur jeg har vurdert som relevant for mine studier. Jeg tar blant annet for meg Wencke Mühleisens *Norske Seksualiteter*, Willy Pedersens *Nye Seksualiteter* og Maxine Astons *Aspergers in Love*. Tanken er å danne seg et bilde av oppfatningen rundt seksualitet og seksuelle normer i Norge, men også å undersøke og diskutere de påstandene mange incels legger til grunn for å forklare hvorfor de befinner seg i ufrivillig sølibat.

3.1 Den norske seksualundervisningen i grunnskolen

I NRK-programmet «Trygdekontoret» møter vi Jørgen. Han omtaler seg selv som incel, eller involuntary celibate. Intervjuet innledes med spørsmål fra programleder, Thomas Seltzer, om hvordan Jørgen endte opp i ufrivillig sølibat. Til dette svarer Jørgen følgende: «Det kan ha med dårlig genetikk og det faktum at jeg mista farsfiguren min ganske tidlig, som jeg ser på som veldig viktig for å kunne bli en god mann når du vokser opp.» Etter dette fortsetter Seltzer å spørre om Jørgens genetikk og hans erfaringer med damer. (Seltzer, 2019, 6.30-12.15)

Et interessant aspekt ved dette intervjuet er at programlederen ikke enser eller biter seg merke i Jørgens uttalelse om hans mangel på en farsfigur. At Jørgen mener hans mangel på seksuell tilgang, har sammenheng med hans fraværende far vekker lite oppmerksomhet i forhold til hans andre uttalelser. Hva er grunnen til dette? Én forklaring er den generelle tendensen til heteronormalitet i samfunnet vi lever i. Til tross for en økende inkludering av homofile og polygame familier i populærkulturen de to siste tiårene, er det fortsatt den tradisjonelle kjernefamilien som blant annet preger seksualundervisningen i skolen. Med tanke på at flere incels ser på sine erfaringer i puberteten og skoletiden som avgjørende faktorer i sin tilstand av ufrivillig sølibat, er det hensiktsmessig å se på hvilken seksualundervisning elever blir eksponert for i den norske skolen.

I *Norske seksualiteter* (2009) utforsker Wencke Mühleisen seksualiteter som ikke blir gitt kritisk oppmerksomhet eller trenger å forklare seg. Dette gjelder alt fra seksualundervisningen i skolen, statens parkurs for vordende foreldre til den norske kroppen. Med bakgrunn i hennes forskning er

det mulig å se på noen av normene som befinner seg innenfor seksualitet i Norge, deriblant den norske seksualundervisningen i grunnskolen.

Det var først i 1974 at seksualundervisningen nærmet seg slik vi kjenner den i dag. Da Mønsterplanen ble skrevet, ble det for første gang lagt opp til at elevene kunne få undervisning om prevensjon. Også skolens ansvar for å modellere likestilling mellom kvinner og menn ble vektlagt. Når det gjaldt kjønnssykdommer i planen for 7.-9. klasse ble «homoseksualitet, ekshibisjonisme og andre seksuelle ytringer som er forskjellige fra det vanlige» omtalt som noe som kun skulle presenteres flyktig. Det var kun to år før denne formuleringen at seksuell omgang mellom menn ble lovlig, noe som gir en viktig kontekst til denne spesifikke kommentaren. I den påfølgende Mønsterplanen tretten år senere i 1987 ble homoseksualitet omtalt i en mindre stigmatiserende grad og ble også tilknyttet temaet forelskelse. Dette var en stor motsetning til den foregående planen hvor homoseksualitet kun ble linket til kjønnssykdommer. Til tross for denne forbedringen var fortsatt heteroseksualitet den klare normen og elevene skulle oppfordres til å etablere et heteroseksuelt familieliv i fremtiden. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 62-63)

Da den nye Lærerplanen kom i 1997, bare ti år etter den foregående Mønsterplanen (M87), var det gjort drastiske endringer. Partnerskapsloven for homoseksuelle ble innført i 1993 noe som preget planen. Blant annet ble homoseksualitet og heteroseksualitet omtalt side om side i kompetansekravene og det ble i langt større grad lagt opp til samtale om seksualitet. Antropologen Marianne Gullestad skriver i *Det norske sett med nye øyne* (2002, s. 32) at seksuell frigjøring og likestilling mellom kjønnene er fremtredende som verdiene «vi» står for og hva som danner «oss» i kontrast til «dem». Denne beskrivelsen bidrar til å understreke og belyse de store ulikhetene mellom Mønsterplanen i 1987 og Lærerplanen i 1997. Der hvor likestilling mellom kjønnene i 1987 var viet et helt kapittel, er det i 1997 kun omtalt i noen få setninger. Dermed ble det indikert at likestilling allerede var oppnådd og en selvfølge i motsetning til en «kampsak» og noe å kjempe for. Likestilling var med andre ord et uforbeholdent kjennetegn på hva «vi i Norge» har og står for. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 63)

Fordi likestilling og praksiser tilknyttet kjønn og seksualitet i L97 ble fremstilt som selvsagte og enerådende, ble de ikke satt i kontrast som «norske» til «ikke norske». Dette endret seg imidlertid gjennom *Kunnskapsløftet* i 2006. I planen for samfunnsfag ble det understreket at skolen skal bidra

til, ikke å skape likestilling, men å skape oppslutning til likestilling. Dermed var det gitt at likestilling var et allerede etablert ideal og tilstand. Videre står det at elevene skal ha «kunnskap om det kulturelle mangfoldet i verden i fortiden og i samtiden». I lys av dette kan det dannes en visjon av et norsk likestillingsideal som «de andre» skal innlemmes i. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 64)

Videre i *Kunnskapsløftets* læringsmål for samfunnsfag etter 10. trinn, trer fokuset på kulturelt mangfold fram. Innenfor temaet seksualitet står det at «elevene skal kunne drøfte forholdet mellom kjærlighet og seksualitet i lys av kulturelle normer.» Denne formuleringen bør sees i forbindelse med at kultur, norskhet og seksualitet blir satt i sammenheng med hverandre i de fleste læreverker for ungdomstrinnet. I tekster om seksualitet og kulturelle normer er spesielt arrangerte ekteskap og tvangsekteskap gitt oppmerksomhet. Disse tradisjonene linkes til «musliske land» og «andre kulturer enn den vestlige», samtidig som likestilling og seksuell frigjøring tilknyttes «det norske». (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 64)

Til tross for disse formuleringene bør det understrekes at det ikke eksisterer spesifikke føringer på at skolen skal skape oppslutning til norske seksuelle normer og idealer, slik som til likestilling. Det blir allikevel tydelig, gjennom læreverkene, at en visjon om en «norsk seksualitet» viser seg for elevene som noe å verne om eller strebe etter. Blant annet blir «homotoleranse» framstilt som en norsk verdi som bør beskyttes og oppmuntres til. Når seksualundervisning står på agendaen i skolen, skal visse synspunkter komme til orde. Det er dermed viktig at lærebøkene er normative og uttrykker meninger om ulike normer og praksiser innenfor seksualitet. Det betyr imidlertid ikke at det ikke er hensiktsmessig å stille spørsmål ved hvordan meninger framstilles, og hvorvidt de formidles direkte eller indirekte. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 64-65)

«I Norge og Skandinavia er vi kjent for å ha et fritt forhold til det å uttrykke kjærlighet. Vi blir gjerne sett på som liberale eller frisinne når det gjelder kjærtegn, familieformer, seksualitet og nakenhet.» (Berner mfl. 2007, s. 38).

Slike beskrivelser av den norske seksualiteten er svært vanlige i nye læreverker for KRLE og samfunnsfag. Vi ser også ofte lignende beskrivelser i tekster som omhandler norske ungdommers frihet til å være kjærester og ha seksuelle relasjoner før eller utenfor ekteskap. Andre viktige aspekter ved den norske seksualiteten som vektlegges i lærebøkene er toleranse for

homoseksuelles rettigheter til å inngå samliv, samt at jenters seksualitet er like viktig som gutters. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 65)

Den norske seksualiteten omtales altså i positive ord og uttrykk og fremstilles som noe som bør etterstrebes for de som ikke har tilgang til den. Til tross for dette lever ikke alltid læreverkene opp til de såkalte «norske» idealene når de tar for seg temaer tilknyttet seksualitet. Der hvor det blir lagt vekt på seksuell opphisselse og nytelse i naturfagbøkene beskrivelse av det mannlige kjønnsorganet, blir graviditet og smerte i forbindelse med samleie vektlagt i tekstene om jenters kjønnsorgan. Dermed er det lagt visse føringer for positive og negative assosiasjoner knyttet til de ulike kjønnes seksualitet. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 65)

I forbindelse med beskrivelsene av det seksuelle samleiet gjøres det også forskjell på kjønnene. Guttene framstilles som den aktive parten, mens jentene på sin side er «passive» mottakere. Dette ser vi blant annet i de ytterlige beskrivelsene av kjønnsorganene. Der hvor det i forbindelse med guttens ereksjon skrives at «Ereksjonen av penis er en forutsetning for å ha samleie og er et ledd i den seksuelle opphisselsen», er jenters seksuelle opphisselse beskrevet slik: «skjedeveggene blir glatte og tøyelige, slik at en stiv penis lettere vil kunne trenge inn» (Hannisdal mfl. 2007, s. 132-134). Ikke bare bidrar disse beskrivelsene til en aktiv/passiv-tankegang knyttet til mannlig og kvinnelig seksualitet, men også til et heteronormativt tanke sett. Begge deler er eksempler på en kultur og seksualitet som ikke er såkalt «norsk» og i strid med de idealene som læreverkene selv påstår er gjeldende. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 66)

Forestillingen om en aktiv mannlig og en passiv kvinnelig seksualitet er sterkt rotfestet i både litteratur og film i populærkulturen. En forfatter som imidlertid bryter med dette er Mia Berner. I diktet «Forførelse» bryter hun med den tradisjonelle forestillingen om kvinnen som en passiv mottaker:

«Etter mange tusen år med kvinnelist,
Kan jeg komme deg i møte på halvveien?
Som om det fantes en strekning
Vi begge kunne legge bak oss

Kan jeg gi meg over til deg?

Nei, du hadde vett

Til å ta for deg med det samme

Kan jeg ta deg?

Hold kjeft, nå tar jeg deg, sier jeg,

Omslutter deg med mitt glinsende skjød

Kom, min elskede! Sier jeg

Etter mange tusen år med jegere og bytte» (Bernier, 2010, s. 28)

Som nevnt er det avvik mellom lærebøkene egne framstillinger og beskrivelser av heteroseksualitet og homoseksualitet og de «norske» idealene. I eksempelet ovenfor blir jenters seksuelle opphisselse utelukkende knyttet til penetrasjon av penis. Et lignende eksempel finner vi i en annen lærebok som eksplisitt knytter «seksuell debut» til «samleie» og vaginal penetrering av penis. Denne definisjonen utelukker flere seksuelle praksiser. Den samme læreboka bruker begrepet «petting» for å inkludere eller beskrive andre seksuelle praksiser:

«Petting er et ord for kyssing, stryking, klining, slikking og beføling. Dette kan være både deilig pirrende og spennende. Avansert petting kan innebære at man onanerer hverandre. Både kosing, kjæling, klining og onani er fine måter å bli kjent med egen seksualitet på.» (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 66; Fiskum og Steiniger 2007, s. 149)

Eksempelet ovenfor skiller mellom «avansert petting» og «sex» på en måte som gjør at sex mellom likekjønnede defineres som avansert petting og ikke sex. Denne definisjonen fører til at kun penetrerende sex mellom heterofile framstår som sex. Andre seksuelle samhandlinger framstilles som mindre viktig «tilbehør», eller en øvelse som leder opp til den ordentlige og riktige heteroseksualiteten. En slik oppfatning av sex fører blant annet til at jenters orgasme underordnes den mannlige orgasmen, da denne ikke er avgjørende for et «fullbyrdet samleie». Dermed ser ikke den hvite norske seksualiteten, slik den fremstilles lærebøkene, ut til å samsvare med oppfatningen om den «norske seksualiteten». (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 67)

Wencke Mühleisens forskning og observasjoner har gitt grunnlag for å forstå enkelte incels oppfatning om et heterofilt samliv som avgjørende for deres tilstand av ufrivillig sølibat. Etter å ha satt seg inn i Mühleisens forskning på seksualundervisningen i grunnskolen ser vi, til tross for den populære oppfatningen om en etablert likestilling mellom hetero- og homoseksuelle, at det heteroseksuelle familielivet fortsatt står i fokus og som selvfølge i de fleste læreverkene som benyttes. Når man ser videre i Mühleisens forskning på det statlige samlivskurset «Godt samliv» for førstegangsforeldre ser vi tilsvarende tendenser også der. Dermed er det hensiktsmessig å også ta for seg denne forskningen i arbeidet med å forstå incels forestilling om at en farsfigur er en grunnleggende faktor for deres seksuelle utvikling.

3.2 Det norske idealparet

Samlivskurset «Godt samliv» ble utarbeidet i 2005 og er til dags dato et gratis tilbud i regi av staten. På budfir.no heter det at «Kurset holdes i kommunene, av frivillige organisasjoner og andre med målsetting å støtte opp familie- og parforhold. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet er ansvarlig for innholdet.» (Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet, 2020) Kurset har altså som mål å forebygge samlivsbrudd hos par med små barn. Dette tilbudet er unikt i verdensammenheng og gir dermed grobunn for å undersøke hvilke rammer velferdsstaten setter for den «norske mainstream-seksualiteten». Wencke Mühleisen og Hilde Danielsen har i *Norske Seksualiteter* analysert og stilt kritiske spørsmål ved kurset. Hvordan blir parseksualiteten satt inn i en norsk kulturell ramme? Hvilke intimitets- og seksualitetsformer blir ikke synliggjort og får ikke plass i statens oppskrift på parseksualitet? (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 79-80)

Da Familiemeldingen *Forpliktende samliv og foreldreskap* kom i 2002-2003 var alle de politiske partiene, med unntak av Fremskrittspartiet, enige i at alle førstegangsforeldre bør få tilbud om et statlig, gratis samlivskurs. Resultatet av dette ble det åtte timer lange kurset *Godt samliv* som ble tilgjengelig to år senere. Kursene baserer seg på samarbeid mellom offentlig aktører, politiske initiativ og private aktører. Kurset er i hovedsak en forkortet utgave av det amerikanske konseptet *Prep-kurs*, med innslag fra Nasjonalforeningen for folkehelsens samlivskurs *Du og jeg og vi to*. Dette prep-kurset har i Norge vært drevet av institusjonen Modum bad, og selv om kurset har bakgrunn i amerikanske røtter, ble det fornorsket i både 1998 og 2005. Fornorskningen var spesielt tilknyttet

fremstillingen av kjønnsforskjeller, som ble mer likestilt enn i de mer kjønnsstradisjonelle amerikanske eksemplene. Fokuset på det tradisjonelle amerikanske ekteskapet er også erstattet av en mangfoldsdiskurs, blant annet ved at adopsjonsforeldre, likekjønnspar og par med særkullsbarn er inkludert. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 80-82)

Godt samliv er altså et kurs i regi av det offentlige som er med på å forme idealer for parforhold og foreldreskap i Norge. Når staten involverer seg i privatsfæren på denne måten er de derfor avhengig av å følge normer som er akseptert både politisk og av befolkningen. Dette gjør kurset ypperlig å analysere med tanke på at det gir innsikt i forståelsen av samliv og seksualitet ikke bare i Norge, men også i andre vestlige land. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 82)

Dersom vi skal forstå hvorfor samlivskurs har hatt stor framvekst de siste årene må vi se på utviklingen som har skjedd rundt enkeltindividet. I dag har individualiseringsprosesser endret kravene vi setter til både kjærlighet, seksualitet, intimitet og fellesskap i parforholdet. Forholdet må nå stadig fylles med mening og reflekteres over og individet må stå til ansvar for kvaliteten på relasjonen. Denne formen for å styre selvet kjennetegnes av begrepet *biopolitikk*. Biopolitikk innebærer at mennesker opparbeider viten og sannhet om seg selv og bidrar til former for samfunns- og selvstyring. Dermed blir individet sentral som utøver og oppfyller ulike normer og idealer. Rollen til samlivskurs i denne sammenhengen blir derfor å veilede parene til å pleie selvet, seksualiteten og samliv i tråd med de rådende normene. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 82)

En annen aktuell faktor i samlivskursenes anmarsj er framveksten av en terapeutisk kultur i forhold til intime relasjoner. Kursene griper inn i privatatmosfæren og tilbyr teknikker for kommunikasjon og problemløsning. På et vis gir de parene en form for emosjonell kapital, der selvhjelp er i sentrum. Denne selvhjelpstradisjonen utviklet seg fra 1960-tallet og begynte som en motkultur, men, slik som i de fleste tilfeller, ble den snart en del av mainstreamkulturen og utviklet som et markedsprodukt. Kursene fungerer i dag som et samarbeid mellom samlivsekspertene som gir råd om hvordan man bør leve for å ha det godt og individer som ønsker en tilfredsstillende livsstil med håp for fremtiden. På bakgrunn av dette kan den statlige støtten til samlivskurs sees på som en omsorgspolitik som har som motiv å bedre enkeltindividets liv. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 82-83)

Et annet viktig aspekt når det gjelder framveksten av samlivskurs er endringen i synet på seksualitet. Siden etterkrigstiden har et sunt heterosexliv blitt sett på som gunstig også fra et samfunnsmessig perspektiv. Folkeopplysning var sentralt og seksualopplysning kom med råd på både hvordan og hvor ofte ektepar burde ha sex. Dette var selvsagt forbeholdt det heteroseksuelle ekteskapet, og det er et poeng at seksuell tilgjengelighet ble ansett som en plikt. Kvinnebevegelsen og fremskrittene innen prevensjonsteknologien på 1970-tallet førte imidlertid til at tilhørigheten mellom ekteskapet og seksualiteten gradvis begynte å opphøre. Homopolitiske organisasjoner og feminister krevde seksuell selvbestemmelse og presiserte viktigheten av at seksualitet skulle oppleves som autentisk for enkeltindividet. Dette innebar at retten til å si nei til sex, også i etablerte forhold og ekteskap, ble viktig. Dagens familiepolitikk bærer preg av at seksualiteten er enkeltindividets ansvar og prosjekt til å råde over, men det fremstilles også som et viktig ledd innenfor parets behov og til barnets beste. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 83)

At et godt og varig samhold er til barnets beste er den gjentakende retorikken og argumentasjonen for et samlivskurs i regi av staten. Spørsmålet er imidlertid hvordan parseksualitet og barnets beste blir koblet sammen. Da Familiemeldingen kom i 2002/2003 la den vekt på at det offentlige bør ta ansvar for å forhindre familieoppløsning. Tanken om at en oppløst familieinstitusjonen truet samfunnsordenen var sentral, og verdien om barnets beste ble et formål som virket samlende på tvers av parforhold, samlivsformer og samlivsbrudd. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 84)

Gjensidig seksuell tiltrekning og en følelsesmessig relasjon i parforholdet og foreldreansvaret er en sentral verdi i familiemodellen i moderne europeisk kultur. Dette gjenspeiles også i Familiemeldingen fra 2002/2003:

«(...)Der begge foreldre er til stede og lever et stabilt, forpliktende samliv, øker barnets opplevelse av trygghet. Denne tryggheten omfatter også foreldrenes seksualitet og kjærlighetsforhold til hverandre. En trygg seksualitet som har i seg både psykologiske, sosiale og biologiske dimensjoner og utgjør en moden og varig voksenrelasjon, virker positivt inn på barna i familien.»
(Familiemeldingen 2002-2003, s. 8)

Sitatet gir uttrykk for at det moderne parforholdet bevares av intimitet og seksualitet. Et velfungerende arbeidsfellesskap alene vurderes ikke som godt nok for at forholdet skal vare på lang

sikt, og dermed blir seksualiteten en viktig faktor for at foreldrene skal holde sammen. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 85)

Godt samliv har som mål at nybakte foreldre skal klare å bevare kjæresteforholdet, og kommer med mange råd for hvordan paret kan ta vare på «glede og glød» og den seksuelle relasjonen. Mye av heftet tematiserer kommunikasjon og problemløsning, og kjærligheten som settes i søkelyset bærer preg av vennskapelighet snarere enn lidenskap. Hverdagskjærlighet i kombinasjon med seksuell spenning blir fremstilt som den optimale parsituasjonen. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 87)

En tilbakevendende tendens i *Godt samliv* er retorikken om at kjærlighet krever arbeidsinnsats, også når det gjelder sexlivet. Dette synet vektlegger et syn der seksualitet og kjærlighet bygges på valg og handlinger, framfor drifter og følelser. At sex påvirker forholdet positivt er en hyppig påstand i kursheftet, og det blir uttalt at «(...) god sex fungerer som smøring for kroppen – og forholdet.» (Godt samliv, s. 24) I den vestlige kulturen er gjensidig seksuell tiltrekning kjernen i kjærlighetsforhold og fravær av seksuell lyst er derfor et legitimt grunnlag for samlivsbrudd i Norge. Dette innebærer at det «riktige og pliktoppfyllende» norske paret i dag er et par som har sex. Denne diskursen legger opp til at sex blir ansett som et viktig arbeid, innsats og investering i parforholdet (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 87-88):

«Det er naturlig at lysten blir stilt på prøve nå (...) Etter en stund bør dere jobbe med å komme i gang igjen. (Godt samliv, s. 5) Ha sex på nye steder. Slå av TV-en. Legg dere tidlig. Legg dere nydusjet og nakne i sengen med nytt sengetøy i et varmt soverom med dempet belysning. (Godt samliv, s. 26)

Måten sex blir fremstilt som et verktøy for å oppnå andre mål i parforholdet strider imidlertid med den vestlige, romantiske diskursen om kjærlighet som autentisk, spontan og opphetet. Et seksuelt samliv som behøver målrettet innsats og arbeid blir allikevel stadig akseptert som et naturlig aspekt ved kjærlighet. Dette kan også sees på modellen som brukes for kommunikasjons- og konflikthåndtering i brosjyren, da denne minner mer om noe vi ville sett i arbeidslivet og offentligheten snarere enn i hjemmet. Dette kan og bør sees i sammenheng med den generelle tendensen til overlappning mellom den offentlige og private sfæren som vi ser i dagens samfunn. Mens offentligheten er preget av det personlige, intime og seksuelle, blir sex og samliv gjenstand

for den samme standarden for kommunikasjon som vi ser i arbeidsmiljøet. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 88)

Det er ikke kun *Godt samliv* som påtar seg oppgaven i å lære par til teknikker og arbeidsinnsats for å bevare sexlivet. Bokmarkedet florerer av ulik sex- og samlivslitteratur. Den gjennomgående bevisstgjøringen rundt seksuell arbeidsinnsats bunner i idealet om en gjensidig tiltrekning. Sexologene og forfatterne av denne litteraturen er med på bygge opp et bilde av det norske normalparet for eksempel ved sitater som dette: «Normalt fungerende par har sex en til to ganger i uka» (Almås, *Dagbladet*, 01.10.07). Mengden av råd og tips på markedet tyder dog på at det kan være vanskelig å holde vedlike den seksuelle spenningen og interessen over tid. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 89)

Manglende seksuell tenning i forholdet kan møtes på tre ulike måter. En mulighet innebærer å akseptere at forholdet utvikler seg til å bestå av andre interesser og ansvar. En annen måte er å mer eller mindre godta at den seksuelle interessen beveger seg over i andre relasjoner. Den siste muligheten, som også er *Godt samlivs* og samtidens ideal, er å motarbeide at den seksuelle gløden skal opphøre. Dette til tross for at samlivsbrudd- og skilsmissestatistikken forteller oss at mange ikke klarer eller ønsker å leve opp til dette idealet. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 90)

At likestilling og demokratisering er blitt et varemerke for det norske heteroparet er godt kjent. Dette gjenspeiles også i *Godt samliv* ved at de underbygger denne stereotypen. Relasjoner basert på likeverd og respekt, samt en visjon om frie kvinner og trygge menn fyller likestillingsidealet. Kursheftet forutsetter på sett og vis at parene allerede er likestilte, men kommer allikevel med forslag på hvordan det kan oppnås ytterligere likestilling i forholdet. Å stille spørsmål ved likestilling som verdi er ikke et tema. Med disse forutsetningene for det norske parforholdet blir spørsmålet hvordan *Godt samliv* betrakter den likestilte seksualiteten? (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 91)

Seksualiteten i heftet skildres, med få unntak, kjønnsnøytralt. Dette gjelder også når forskjeller i seksualdrift- og lyst tematiseres, der både menn og kvinner oppfordres til å reflektere rundt sitt eget lystmønster. Dette kan tyde på at man ikke ønsker å bekrefte og underbygge seksuelle kjønnsstereotyper, men også som en henvisning til likestilling, der man tar utgangspunkt i at paret allerede er likestilt og ønsker å være det. Der hvor kjønnene i et seksuelt perspektiv tidligere ble

sett på som grunnleggende ulike, ser vi i det senmoderne Norge en seksuell etikk basert på likestilling, kjønnsnøytralitet og demokratisering. Denne seksualitetsetikken kritiserer den tradisjonelle heteroseksuelle normen der mannen er overordnet kvinnen. Dette er i og for seg et positivt ideal å strekke seg etter, men man risikerer samtidig at det blir vanskeligere å ta opp faktiske ulikheter og maktkamper – som jo fortsatt eksisterer. Kursheftet derfor bærer preg av at diskriminering, eller ulikestilling, og maktpregede kjønnsroller ikke blir tematisert. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 92)

Godt samliv gjenspeiler en ansvarlig og likestilt versjon av seksualitet, eller «vanlijesex» som det kan kalles på slang. Selv om det ikke er forventet at et samlivskurs i offentlig regi skal presentere alternativ eller kinky seksualitet, innebærer dette at en del seksuelle praksiser blir utelukket. Dette betyr at aspekter ved seksualitet som ikke nødvendigvis styrker parforholdet, men heller skaper konflikter, ikke blir tematisert. Det er også problematisk at frivillig fravær av sex og manglende sexlyst blir ansett som truende og problematisk. Selv om vi kan gå ut ifra at par flest opplever sex som en bidragsyter til samhold og kommunikasjon, finnes det også de parene hvor dette ikke er tilfellet. Når kurset kun baserer seg på seksualitet som en kommuniserende og integrerende kraft kan dette bidra til å fremmedgjøre erfaringene som ikke står i stil med dette. Ved et slikt ensidig fokus blir forskjeller, distanse og makt, som både kan virke kompliserende og lystfremmende i relasjonen, ikke satt på agendaen. Ikke bare er dette problematisk i seg selv, det strider også mot populærkulturen som møter oss i filmer, tv-serier, kunst og litteratur, der konfliktfylte seksuelle relasjoner gjerne er det som blir satt i sentrum. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 93)

At *Godt samliv* har som fokus å sikre samhold hos foreldrepar er nå godt etablert. Det er tydelig at åpenhet, likestilling og kjønnsnøytralitet fremstilles som norske kjerneverdier, men hvilke verdier og praksiser blir andregjort eller satt utenfor? Selv om kursheftet er preget av et politisk ønske om å inkludere ulike familieformer, er det fortsatt den heteroseksuelle kjernefamilien det blir tatt utgangspunkt i, i praksis. Kurset presiserer riktignok at førstegangsforeldre kan være både unge og godt voksne heterofile, adoptivforeldre, samkjønnspar, par hvor én eller begge har barn fra før, par med ulik etnisitet eller bakgrunn eller par med handikap. Likevel blir det poengtert i kurslederheftet at det er unyttig eller kunstig å bruke tid på temaene homofili eller adopsjon dersom dette ikke angår noen av parene. Dette er med på å bidra til at homofili eller adopsjon blir ansett avvik fra normalen – noe som kun berører «dem det gjelder» eller «de». (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 94)

Samlivskursets preg av heteronormalitet innebærer ikke bare en fremmedgjøring av minoritetsgruppene. Det oppstår også en forestilling om at homo- og heteroseksuelle levemåter må behandles ulikt og krever individuell representasjon. En slik forståelse av homo- og heteroseksualitet som ulike vesen er – og har vært – grunnleggende for den norske seksualitetspolitikken. Vi ser også at kursheftet ved en anledning viser til lesbiske par som et eksempel majoriteten, altså heterofile, kan lære av. Det blir blant annet påpekt at lesbiske par sliter med å opprettholde seksualdrift over tid, men at de til gjengjeld er flinke til å skape nærhet gjennom andre fysiske og følelsesmessige former. Ikke bare spiller dette utsagnet på en stereotypisk forestilling om at kvinner generelt har mindre lyst på sex enn menn, men det peker også i retning av at det må en mann til for å tenne eller aktivere en kvinne seksuelt. Selv om denne ytringen framstilles som noe positivt og til å lære av, er den problematisk i form av at den underbygger tradisjonelle kjønns- og seksualitetsstereotyper. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 95)

Intensjonen ved å synliggjøre lesbiske par i *Godt samliv* er inkludering, men denne er ikke reell når det gjelder forskjeller i familieformer, foreldreskap eller seksualitet. I stedet for gjøres det til en forutsetning at disse forskjellene kan assimileres inn i det heterofile, norske kjerneparet. Det legges altså opp til at likekjønnede eller par med minoritetsetnisk bakgrunn kan «omgjøres» til den norske parnormaliteten dersom de praktiserer foreldreskapet og seksualiteten slik parkurset presenterer det. Denne normaliseringsprosessen følger heteronormative normer og konsekvensene har blitt at par som ikke har forutsetninger for likestilte og heteroseksuelle relasjoner blir tilbudt separate kurs. Selv om dette kan sees på som en legitim synliggjøring av forskjeller, er det også uheldig med tanke på at denne særbehandlingen faktisk innebærer en fremmedgjøring. (Mühleisen & Røthing, 2009, s. 95-96)

Godt samliv har som hensikt å hjelpe foreldrepar å holde sammen og å formidle en norsk seksual- og samlivskultur som er likestilt, inkluderende og åpen. Igjen viser Mühleisens forskning at, til tross for gode intensjoner og forsøk, lykkes ikke nødvendigvis kurset med dette og virker også tidvis mot sin egen hensikt. Selv om kurset ikke ønsker å underbygge heteronormativitet, er det gjerne dette som blir resultatet når kurset tematiserer, eller velger å ikke tematisere, andre praksiser og kulturer enn det norske, likestilte heterofile paret. Selv om samlivskurset i seg selv ikke er direkte relevant for den enkelte incel er det relevant i sin refleksjon av statens oppskrift på «det perfekte

parforhold» og de heteronormative føringene som følger. At et samlivskurs i regi av staten implisitt presenterer at fravær av sex er negativt og noe som bør gjøres noe med, selv om dette gjelder i et samliv, er betydningsfullt for en som befinner seg i både frivillig og ufrivillig sølibat. Dette standpunktet risikerer å underbygge oppfatningen mange incels har av at det er noe galt med dem og på sikt forsterke deres opplevelse av utenforskap.

Jeg har nå tatt for meg Wencke Mühleisens litteratur om den norske seksualiteten. Dette har vært svært nyttig for å danne et bilde rundt hvilke normer, holdninger og bilder som møter den norske incelen i samfunnet. Videre skal jeg ta for meg noen av problemstillingene som ytres av incels på forumet Reddit, og undersøke hvordan påstandene og argumentene som gis kan begrunnes, underbygges eller motbevises i litteratur vi finner på feltet.

3.3 Den virtuelle barrieren

Sitatet nedenfor stammer fra et innlegg i kanalen r/PurplePillDebate på nettsamfunnet Reddit. Det finnes mange interessante aspekt ved uttalelsene til brukeren. At gutter tilbringer stadig mer tid bak skjermer, og at dette fører til at de ikke klarer å få seg en sexpartner, er et av argumentene som til stadighet går igjen i incelsamfunnet. Dermed er det hensiktsmessig å se nærmere på denne påstanden og forskningen vi har rundt interaktive medier og sosiale relasjoner.

«Finnes det en «systematisk» måte å få den gjennomsnittlige gutten til å slutte å være en upulbar taper?

Dette er et seriøst spørsmål.

Å se på dating på et individuelt nivå er å tenke smått. Hva kan vi gjøre på et samfunnsmessig nivå for å hjelpe gutter å bli mer attraktive?

Alle guttene her som debatterer for at kvinner skal senke standarden sin, kaster bort alle sin tid. Du har ikke lyst til å pule en 180 kilos landhval. Jenter har ikke lyst til å pule en kjedelig, pornosyk taper som har gaming som sin eneste «hobby».

Er det noen retningslinjer vi kan innføre for å hindre gutter i å bli så feite? Obligatorisk militærtrening? Kanskje subsidiere grønnsaker istedenfor hvete? Hva med feite mennesker-skatt?

Finnes det en måte vi kan stoppe gutter fra å bli avhengig av fetisj-porno før deres første ballehårrekker å vokse? Fordi når du får utløp for sexdriften i håndflaten din hver kveld, blir du mindre motivert til å jage jenter. Bør regjeringen forby pornhub?

Hvordan tvinger vi foreldre til å sosialisere barna sine ordentlig? Altfor mange gutter blir oppdratt av skjermer og det gjenspeiles i deres sosiale evner. Du har gutter hvor hele deres sans for humor dreier seg rundt «dank memes» (rare memes, red.anm.). Gutter som bokstavelig talt ikke hvordan de skal flørte.

Så hva er den systematiske løsningen på å gjøre menn mer attraktive? Fordi å tvinge kvinner til å pule menn de ikke har lyst på er ikke et alternativ.» (Reddit, 2020)

I *Nye seksualiteter* har Willy Pedersen samlet perspektiver og funn fra ti års forskning på hvordan norske ungdommer utformer sin seksualitet. Her skriver han blant annet om hvordan internett og mobiltelefoner former våre hverdagsliv, og hvilke konsekvenser de har for intime relasjoner.

En gutt på seksten i Oslo og ei jente på femten fra Sørlandet starter en privat samtale SOLchat. De tilbringer stadig flere timer i chatrommet, og etter hvert flytter samtalene seg over til sms og msn. Paret har lange samtaler på mobilen om kvelden, og selv om de aldri har møttes oppfatter de seg som kjærester. En kveld tar hun et bilde av brystene på mobilkameraet, noe han opplever som en dypere forpliktelse. Ved samme anledning snakker de på telefonen i senga, selv om hun er sjenert foreslår hun at han skal ta på seg selv, mens han forestiller seg at det er hun som gjør det. I ettertid forteller han at «Det var fint. Det var første gang jeg var ordentlig sammen med ei jente, det var fint og nært». (Pedersen, 2015, s. 134)

Et par måneder etter at paret fikk kontakt på nettet, kommer jenta til Oslo på besøk. Han tar henne imot på togstasjonen og de går på kino og ut og spiser. De holder hender og når jenta skal reise hjem kysser hun ham på kinnet. Når hun har satt seg på toget sender han en melding om at han

hadde hatt lyst til å kysse henne på ordentlig, men ikke turte. (Pedersen, 2015, s. 134)

Eksempelet ovenfor viser hvordan teknologi var med på å utvikle forholdet til det unge paret. Kommunikasjonen beveget seg gradvis fra internett, chat, msn, sms, samtaler på mobiltelefon, og mobilfoto før de til slutt møttes «på ordentlig». Barn og unge bruker mobiltelefon og internett i stadig større omfang. Tall fra Statistisk sentralbyrå viser at 90% av ungdommer mellom 16 og 24 år bruker sosiale medier daglig eller nesten daglig. Dette gjør at vi ser nye typer vennskap. Flørting og sjekking har endret karakter og en god del har erotiske opplevelser på nettet. Vanlige ungdommer har en ny måte bli kjent med og å opprettholde kontakten med venner og kjærester på. (Pedersen, 2015, s. 134-135; Statistisk sentralbyrå, 2019)

Kommunikasjon over nettet har både sine fordeler og ulemper. Ved kommunikasjon ansikt til ansikt har man mindre kontroll over hva som formidles. Ansiktsuttrykk, himling med øynene og svetting er med på å fortelle en egen historie som ikke alltid stemmer overens med det man kommuniserer gjennom ord. Ved samtaler på chat avsløres man mindre av disse faktorene, men til gjengjeld vil kommunikasjonen og informasjonen ta lenger tid å bygge opp. Til tross for dette beskriver ungdommer i intervjuer hvordan man kan uttrykke seg presist og personlig over nettet. Ofte simuleres den fysiske verdenen i samtalene. For eksempel kan reaksjoner beskrives: *rødme*, *sette seg på fanget* eller *noe mellom beina stivner*. Spørsmålet er hvor grensene går mellom den fysiske og virtuelle kroppen. Rødmer hun eller han på ordentlig? Hvor reell er ereksjonen? Og ikke minst hvordan skal vi anerkjenne denne kommunikasjonsformen? Er den mindre virkelig enn en telefonsamtale eller på besøk hjemme hos en av dem? (Pedersen, 2015, s. 135-137)

En av dem som har gjort forskning på dette feltet er amerikanske Roseanne Stone. Hun oppdaget at disse kroppslige uttrykkene ikke bare var konstruert for å gjøre samhandlingen mer spennende, men at de faktisk korresponderer med den fysiske kroppen bak skjermen. På mange vis følger altså kroppen med inn på nettet. Hvert fall delvis, om ikke helt. Faktorer som kan irritere, gjøre usikker eller skape avstand i virkeligheten, slik som kviser, rødming, angst eller fedme, kan over nettet kamufleres. Dermed kan relasjoner som ellers kanskje ikke ville oppstått, utvikle seg raskere i den virtuelle verdenen. (Pedersen, 2015, s. 137)

Flere ungdommer kan fortelle at tonen på nettet ofte kan utvikle seg til å bli intim og flørtete. For enkelte kan den følge med over i det virkelige liv, mens for andre gjelder et annet sett med normer og grenser ansikt til ansikt. 15 år gamle *Karoline* er et eksempel på dette. På msn sendte hun klemmer og kyss og snakket om å ligge i samme seng som kjæresten sin, mens i virkeligheten var de begge sjenerte og så kun på hverandre og smilte. Det er dermed tilsynelatende ulike terskler for hva som er greit å si og gjøre over nettet og hva som gjøres i det virkelige liv for enkelte individer.

(Pedersen, 2015, s. 140-141)

Med bakgrunn i Pedersens forskning kan vi se at flere ungdommer har hatt seksuelle opplevelser gjennom nettet, og noen av dem har også strekt seg over i det virkelige liv. Dette tilsier at det å tilbringe mye tid bak skjerm ikke nødvendigvis hindrer en i å oppnå seksuelle relasjoner. Tvert imot viser deler av forskningen at barrierene som i det virkelige kunne vært til hinder, slik som utseende og væremåte, lettere kunne overkommes i den virtuelle atmosfæren.

American Academy of Pediatrics har forsket på hvordan sosiale medier påvirker barn, ungdommer og familie. Deres undersøkelser viser at bruk av sosiale medier medfører flere fordeler for både barn og ungdommer. Dette gjelder både sosialisering og kommunikasjon, tilgang til helseinformasjon og flere læringsmuligheter. Muligheten for å holde kontakt med venner og familie utgjør en stor del av det positive aspektet ved sosiale medier, men fordelene dreier seg også rundt ungdommers mulighet til å utforske seg selv og indentifisere seg med ulike grupper på nettet.

(Schurgin O'Keeffe & Clarke-Pearson, 2011, s.801)

Til tross for at forskningen til American Academy of Pediatrics belyser flere fordeler med bruk av sosiale medier peker de også på enkelte negative aspekter. De fleste ulempene faller inn under følgende kategorier: upassende person-til-person innhold, manglende forståelse for personvern på nett og innflytelse fra tredjeparts reklamebyråer. (Schurgin O'Keeffe & Clarke-Pearson, 2011, s.801)

Den vanligste formen for ubehag ungdommer risikerer å møte på nett er såkalt «nettmobbing». Nettmobbing innebærer å bevisst bruke medier for å spre falsk, pinlig eller fiendtlig informasjon om en annen person. «Trakassering på nett» brukes ofte om hverandre med «nettmobbing», men her finnes det ulikheter. Selv om trakassering innebærer uønskede negative handlinger eller ytringer bærer de preg av å være isolerte enkelthendelser. Undersøkelser viser at trakassering på nett ikke

er like vanlig som «offline» trakassering, altså trakassering i det virkelige liv. Å delta i et sosialt nettverk utgjør stort sett ikke en fare for nett-trakassering for barn flest. Nettmobbing er derimot ganske vanlig, og kan skje med en hvilken som helst person. Her er det snakk om krenkende og systematiske handlinger over tid. Utfallene av slik mobbing kan være svært alvorlige og innebærer blant depresjon, angst, isolasjon og selvmord. (Schurgin O´Keeffe & Clarke-Pearson, 2011, s.801)

«Sexting» er en annen kompleks konsekvens av sosiale medier. Såkalt sexting innebærer å sende, motta eller videresende seksuelle meldinger og/eller bilder via mobil eller data. Mange av disse bildene blir delt via telefoner eller internett – og fenomenet er svært vanlig. En undersøkelse gjort av Medietilsynet viser at fire av ti mellom 13 og 18 år har fått tilsendt nakenbilder av andre. Av disse kom hele 40 prosent fra en ukjent avsender på nettet. 46 prosent av deltakerne i undersøkelsen oppgir å ha blitt spurt om å sende eller dele et nakenbilde. 12 prosent oppgav at de hadde delt nakenbilde av seg selv, hvorav 13 prosent fikk betalt for å sende slike bilder. Det finnes kjønnsforskjeller innenfor statistikken og det er en høyere andel jenter enn gutter som mottar nakenbilder. Derimot er tallene svært like blant de to kjønnene som sender nakenbilder hvor dette gjelder henholdsvis 13 prosent av jentene og 12 prosent av guttene. (Schurgin O´Keeffe & Clarke-Pearson, 2011, s.802; Medietilsynet, 2020, s. 9-13)

Enkelte ungdommer som har drevet med sexting har blitt truet med eller anmeldt for deling av nakenbilder. Andre mulige konsekvenser for slik bildedeling er emosjonell belastning for både avsender og mottaker. Allikevel blir stort sett ikke sexting eller bilder av seksuell karakter delt med noen andre enn få personer, og får dermed gjerne ikke store følger. (Schurgin O´Keeffe & Clarke-Pearson, 2011, s.802)

Et nytt fenomen som har oppstått i lys av sosiale medier-revolusjonen er såkalt «Facebook depresjon». Facebook depresjon kjennetegnes av at ungdommer som tilbringer mye tid på sosiale medier, slik som Facebook, får klassiske symptomer på depresjon. Kontakt, aksept og innpass i nærmiljøet er ekstra viktig i ungdomstiden, og intensiteten av online-verdenen kan hos noen trigge depresjon. Slik som med vanlig depresjon risikerer de som lider av såkalt Facebook depresjon å havne i sosial isolasjon. I disse situasjonene er det lett å henvende seg til internettsider, forumer og blogger for «hjelp». Her finnes det enkelte som promoterer rus eller utrygg seksuell, aggressiv og selvdestruerende adferd. Det er denne trenden vi ser hos samtlige av de som identifiserer seg som

incels. Flere og flere av de som lever i ufrivillig sølibat og oppfatter seg som isolert søker tilhørighet i grupper og forum på nett. (Schurgin O'Keeffe & Clarke-Pearson, 2011, s.802)

Forskningen til Willy Pedersen og American Academy of Pediatrics viser at sosiale medier-revolusjonen har medført både fordeler og ulemper for ungdommer og barn. Der hvor enkelte lettere oppnår sterke relasjoner ved bruk av digitale medier, kan andre føle seg ytterligere ensomme og isolerte. Det er gjerne den sistnevnte gruppen som utvikler seg til å bli incels. Flere incels opplever stor nytte av å delta i forum med likesinnede på nett, gjerne med positive virkninger. Flere uttrykker at de føler seg mindre som utskudd og at de får råd og tips til å komme seg ut av en vond situasjon. For andre derimot blir konsekvensen at de graver seg stadig dypere ned i en tilstand av dårlig selvfølelse og håpløshet. Disse individene kan stå i fare for å utvikle et urealistisk virkelighetsbilde og bli radikalisert. I analysedelen av denne oppgaven vil jeg gå nærmere innpå tråder både med hjelpsomt innhold og de med mer ekstreme meninger.

3.4 Ufrivillig sølibat på spekteret

Sitatet nedenfor stammer fra et innlegg på Reddit i kanalen r/PurplePillDebate. Brukeren er tydelig oppgitt over sine egne feilede forsøk på å oppnå kontakt med jenter. Vedkommende trekker fram autismediagnosen sin som en viktig faktor for sine mislykkede forsøk på å få seg en partner. Brukeren er ikke alene om situasjonen sin, og flere andre kommenterer innlegget med samme problemstilling. Det er også flere lignende innlegg på Reddit. Dermed impliserer dette at temaet er verdt å undersøke videre. Kan en autismediagnose bidra til en tilstand av ufrivillig sølibat?

«Noen andre som er FA (forever alone red.anm.) på grunn av asperger?

Ja, det er mange med autisme som dater, men jeg er ikke en av dem. I mitt tilfelle er diagnosen min en stor grunn til at jeg aldri har hatt en kjæreste før. Å ha asperger og prøve å date er som når din 80 år gamle bestemor skal spille videospill for første gang, og ikke engang får en instruksjonsbok om hvordan hun skal spille. Ja, lykke til...

Uansett så har jeg gjort en del dumme ting før fordi jeg legitimt trodde det var slik man fikk damer.

Tydeligvis er det å prøve seg på tilfeldige damer på Facebook eller i offentligheten et stort nei. Snakk til en jente på treningssenteret og du er en «creep». Å skrive kjærlighetsbrev til jenter og gi det til dem etter timen er tydeligvis også «creepy». Jeg skulle ønske noen hadde sagt det til meg da jeg var 20 og var betatt av en jente i det ene universitetsemnet mitt.» (Reddit, 2021)

Psykolog og parterapeut, Maxine Aston, har spesialisert seg på forhold der en, eller begge parter, har asperger syndrom. I *Aspergers in Love* tar Aston for seg ulike temaer knyttet til kjærlighet og autisme, og det er derfor nyttig å bruke hennes forskning og undersøkelser når en skal ta for seg temaet incels og asperger syndrom.

Et av spørsmålene deltakerne i undersøkelsene til Aston ble spurt om var hvorvidt de følte at asperger diagnosen hadde ført med seg noen ulemper i parforholdet. Tidligere spørsmål hun hadde stilt utelot gjerne diagnosen, og svarene hun fikk var ofte defensive og kritiske til enten seg selv eller partneren. I dette spørsmålet derimot viste svarene ofte både innsikt og bevissthet rundt hvordan asperger syndromet påvirket relasjonen. En respondent mente at diagnosen gjorde at han ikke klarte å være så omsorgsfull som han ønsket og at han ikke visste hvordan han skulle respondere eller forstå hva kona ønsket. Han beskrev det som at det var som å forsøke å beskrive farger man aldri hadde sett fordi man var fargeblind. (Aston, 2003, s. 183)

Å skulle beskrive en farge hvis du alltid har sett verden som enstonig, vil for enhver person være vanskelig, og det er akkurat slik mye sosial kommunikasjon oppleves for en med asperger syndrom. Det er forventet at de skal kunne tolke og forstå andres følelser selv om de ikke har samme evne til å sympatisere eller erkjenne dem. Dette leder ikke unaturlig til frustrasjon hos begge parter, men spesielt parten med asperger som ikke har kapasitet til å gjøre noe med problemet. Vedkommende kan selvfølgelig øve på å forbedre sine sosiale evner, men dette vil aldri komme naturlig og vil heller aldri kunne måle seg med den sosiale forståelsen til en ikke-autist. (Aston, 2003, s. 183-184)

En annen mannlig deltaker i Astons undersøkelse forklarte hvordan asperger syndromet påvirket hans sosiale evner og i tur også hans selvtillit. De sosiale evnene tas i bruk og testes hver gang vi kommuniserer med andre mennesker, og man blir i stor grad dømt etter sin sosiale kompetanse. Dette kan utgjøre store forskjeller, ikke bare når det gjelder private og personlige relasjoner, men også i offentlig- og jobbsammenheng. I uttalelsen til reddit-brukeren kjenner vi tydelig igjen denne

sammenhengen mellom hans sosiale erfaringer og lave selvtillit, samt hans økte frustrasjon. (Aston, 2003, s. 184)

Da en ytterligere mannlig deltaker skulle besvare spørsmålet i undersøkelsen pekte han på at asperger syndromet var ansvarlig for kommunikasjonsproblemene mellom ham og kona. Blant annet mente han at diagnosen hindret ham i å engasjere seg i såkalt «småprat», som han observerte at andre par gjerne gjorde under middag eller andre sosiale settinger. For at han og kona skulle småprate ble de nødt til å repetere snakken ofte for å sørge for at de forstod hverandre, noe som gjorde kommunikasjonen slitsom og påtatt. Mannen var svært bevisst på at dette problemet var et resultat av asperger syndromet, og plasserte ikke skyld på verken seg selv eller kona. Kommunikasjonsproblemer var et av hovedproblemene som ble tatt opp av deltakerne i undersøkelsen. Så og si alle deltakerne uttrykte at de skulle ønske at de kunne kommunisere mer effektivt og gjøre seg forstått. (Aston, 2003, s. 187)

Det andre spørsmålet Aston stilte som direkte inneholdt asperger syndrom handlet om hvorvidt deltakerne opplevde noen fordeler av å ha diagnosen. 60 prosent av deltakerne svarte negativt på spørsmålet, og kunne ikke finne noen fordeler. 40 prosent derimot kunne finne minst én fordel. En mann pekte på diagnosen som en bidragsyter til hans konsentrasjonsevne og evne til å holde fokus. Han hadde oppnådd mye gjennom hardt arbeid, beslutsomhet og enefokus og relaterte dette direkte til asperger syndromet. Mannen var ikke alene om svaret sitt, og flere av deltakerne i undersøkelsen pekte på nettopp dette som en fordel ved diagnosen. (Aston, 2003, s. 190-191)

En annen forslått fordel ved asperger syndrom var evnen til å være objektiv. En mann pekte på at når partneren hans ble følsom og ute av stand til å håndtere et problem, evnet han selv å være rolig og løsningsorientert. Han ble verken følsom eller nedbrutt, og dette opplevdes som en nyttig egenskap i krisesituasjoner. Igjen var dette et trekk som ble påpekt av flere av deltakerne i undersøkelsen. (Aston, 2003, s. 192)

Den siste fordelen ved asperger syndrom som ble trukket frem både av partneren med diagnosen og den uten, var at diagnosen forklarte mesteparten av samlivsproblemene. At problemene kunne forklares og relateres til diagnosen utgjorde mye av forskjellen på om forholdet bestod eller ikke.

Bevisstheten rundt asperger syndromet opplevdes for majoriteten som en fordel i relasjonen, selv om den ikke nødvendigvis løste problemene diagnosen følger med. (Aston, 2003, s. 192-193)

Astons studie tok også for seg asperger syndrom og sex. Det er her imidlertid viktig å påpeke at det er flere faktorer som virker inn på seksuelle relasjoner enn kun en psykisk diagnose, og både oppvekst, religion, alder, holdning og partner bør tas med i beregning. Allikevel er det enkelte likhetstrekk som kan sees på svarene i undersøkelsen. Mesteparten av kvinnene i forhold med menn med asperger syndrom beskrev partneren som lite pågående, respektfull og som en «gentleman». Veldig få følte på sexpress og flere så på dette som en fin forandring fra et samfunn de oppfattet som med stadig mindre sans for en sakte oppbyggende relasjonsbygging. For flere av parene Aston pratet med hadde sex vært lite prioritert da partnerne møttes og kvinnene opplevde dette som et tegn på respekt og at mannen så på dem mindre som sexobjekt, men heller verdsatte deres person. Dette viste seg også å ha spilt en stor rolle i relasjonsbyggingen for paret. (Aston, 2003, s. 106)

Flere av mennene med asperger uttrykte til Aston at de opplevde sex som den enkleste måten å kommunisere følelsene og kjærligheten sin til partneren på. Fordi sex er en form for kommunikasjon og uttrykksmåte som fysisk viser følelser, opplevde mange av dem dette som lettere enn å kommunisere med ord. For disse mennene var det ikke kun en seksuell handling, men en handling av kjærlighet og noe som var eksklusivt forbeholdt partneren. Dette ble også understreket av mennene ved at de erklærte at de uten disse følelsene ikke ville kunnet elske med verken partneren eller noen annen kvinne. (Aston, 2003, s. 107)

Et av problemene som imidlertid ble trukket fram av deltakerne med asperger i undersøkelsen var evnen til å ta det første steget når man skulle inngå seksuelle relasjoner. Flere av mennene opplevde dette som svært vanskelig, og dette gjorde igjen at en del av kvinnene følte seg uønsket og usikker på om partneren i det hele tatt tente på henne. Mange av kvinnene i denne situasjonen følte at dette påvirket hennes følelse av verdi og selvtillit, og ble gjerne sittende å undre på om mannen virkelig hadde lyst på dem eller om han kun deltok i såkalt pliktsex. Da Aston pratet med mennene i denne situasjonen følte også en del av mennene på at de var uønsket og at de ikke fortjente sex. Flere uttrykte at de ønsket å tilfredsstille kona, men følte at de ikke klarte eller hadde selvtillit nok til å initiere til sex. (Aston, 2003, s. 107-108)

En av grunnene til at dette var en gjentakende problemstilling hos mennene er at asperger diagnosen ofte fører til problemer med å lese og tolke partnerens ikke-verbale tegn. En mann forklarte at det var umulig for ham å vite når kona hadde lyst på sex og når hun kun ville kose. Han hadde misforstått dette så mange ganger, at han til slutt hadde sluttet å ta initiativ i frykt for å bli beskyldt for å kun tenke på én ting. Mannen uttrykte frustrasjon over hvorfor kona ikke bare kunne fortelle ham når hun ønsket samleie og å få en orgasme, og når hun hadde mensene og kun ønsket å kose. Han spurte hvordan han skulle klare å gjette dette når han i ni av ti tilfeller tok feil, og han endte opp med å bli beskyldt for å være egoistisk eller ufølsom. (Aston, 2003, s. 108)

Asperger syndrom kan gjøre det vanskelig å lese partneren i mange ulike situasjoner, men på soverommet blir gjerne problemet enda større da en stor del av kommunikasjonen foregår uten ordveksling. Denne vanskeligheten med å tolke partneren kan i noen tilfeller lede mannen til å tro at kvinnen har lyst på sex når hun ikke ønsker det. Dette kan ofte resultere i at han drar det for langt og blir beskyldt for å være pågående, eller enda verre bli beskyldt for voldtekt hvis ikke beskjeden «jeg har ikke lyst på sex» blir kommunisert tydelig og høyt. Dette er også en av grunnene til at det er ekstra viktig for ungdommer med asperger å få tydelig opplæring i seksuelle normer og at «nei» kan kommuniseres på flere måter enn bare med ord. Her vil ofte seksualundervisningen i skolen komme til kort. For en med asperger syndrom bør problemstillingene rundt tiltrekning, dating og sex deles i flere økter og forklares i større detalj enn det som gjøres i ordinær seksualundervisning. (Aston, 2003, s. 108)

Denne problemstillingen kom tydelig fram da Aston pratet med en tenåringsgutt blant respondentene sine. Han trodde at dersom en jente lot ham ta på brystene sine, var hun også villig til å ha sex med ham. Dette baserte han kun på det han hadde sett på tv, og det var tydelig han trengte tydelig instruksjoner på hva kunne gjøre og si i seksuelle situasjoner. Denne problemstillingen var spesielt aktuelt med tanke på alderen hans, da en tenåringsjente gjerne i mindre grad vil kommunisere tydelig og verbalt hva hun har lyst til og ikke. Sannsynligheten for at hun vil prøve å kommunisere gjennom kroppsspråket sitt dersom hun ikke vil ha sex er stor. Istedenfor å si «ikke ta på meg der» vil hun ofte prøve å trekke seg unna slik at han ikke får rørt. Dette er det ikke sikkert gutten med asperger syndrom vil forstå da å lese kroppsspråk allerede er et problem for ham. (Aston, 2003, s. 108-109)

Et interessant poeng i forbindelse med denne problemstillingen er at det i de senere årene, i lys av #metoo-bevegelsen, har blitt et større samfunnsfokus på viktigheten av verbalt samtykke i forkant av samleie eller seksuell interaksjon. Dette innebærer at det ikke lenger kun er de på spekteret som oppfordres til en språklig tematisering av den seksuelle situasjonen de befinner seg i, men også andre «funksjonsfriske» mennesker.

Når man tar for seg asperger syndrom og sex er det viktig å påpeke at diagnosen ikke automatisk innebærer at man vil møte på seksuelle problemer. Mange med asperger har sunne og gode seksuelle relasjoner. Det er imidlertid viktig å være bevisst på at asperger syndrom i de fleste tilfeller fører med seg en del kommunikasjonsproblemer. Da sex er en form for kommunikasjon er det ikke unaturlig at noen problemstillinger vil følge over i disse situasjonene, men det er da viktig å påpeke at dette bunn i kommunikasjonsproblemer og ikke personens evne til å ha sex. (Aston, 2003, s. 116)

Astons undersøkelser og forskning viser at asperger syndrom i mange tilfeller fører med seg en rekke kommunikasjonsproblemer, og da gjerne i parforhold og seksuelle relasjoner. Det er dermed ikke utenkelig, men heller høyst sannsynlig at forfatteren av sitatet i innledningen opplever ekstra utfordringer ved å finne seg en partner på grunn av diagnosen. Selv om enkelte deltakere i undersøkelsen pekte på noen fordeler ved å ha asperger syndrom er disse gjerne relatert til mer praktiske og profesjonelle situasjoner.

På bakgrunn av disse funnene kan man konkludere med at en asperger-diagnose kan bidra til en tilstand av ufrivillig sølibat slik som Reddit-brukeren hevder i sitt innlegg. Det er allikevel viktig å presisere at en slik diagnose alene ikke nødvendigvis er årsak til ufrivillig sølibat, men at også andre faktorer kan være medvirkende.

4 Metode

I metodedelen av denne oppgaven skal jeg redegjøre for diskursanalyse som metode og gjennomgå hovedtrekkene i kritisk diskursanalyse og diskurspsykologi. Avslutningsvis vil jeg ytterligere begrunne mitt valg av metode, samt forklare min tenkte fremgangsmåte.

4.1 Diskursanalyse som metode

«Dersom kultur var et hus, så var språk nøkkelen til inngangsdøren og alle rommene i huset.»
(Hosseini, 2013)

Selv om den afghansk-amerikanske legen og forfatteren, Khaled Hosseini, har lite med incels å gjøre poengterer han noe viktig, nemlig at språk og kultur henger tett sammen. Når jeg i denne oppgaven skal undersøke hvordan en tilstand av ufrivillig sølibat har utviklet seg fra å være kun en tilstand, til å også bli en identitet og kultur, er det dermed hensiktsmessig å se hvordan språket fungerer som en bidragsyter til denne utviklingen. Metoden jeg har valgt å benytte meg av i denne oppgaven er derfor diskursanalyse.

Marianne W. Jørgensen og Louise Phillips definerer diskurs som «en bestemt måte å prate om og forstå verden (eller et utsnitt av verden) på.» (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 9) Måten vi prater om omverdenen, identiteten vår og våre sosiale relasjoner er ikke nøytral, men er derimot delaktig i å skape og forandre dem. Mennesker er sosiale vesener og vi bruker språket aktivt som kommunikasjonsplattform. For å forstå hverandre er vi avhengige av å ha en felles oppfatning av ord, uttrykk og fenomener. Diskursanalyse handler om å analysere tekster eller språkbruk og hvordan dette påvirker vår oppfatning av sosiale fenomener. Vi kan bruke diskursanalyse som metode på både skriftlig og muntlig språkbruk, herav alt fra avisartikler, taler eller *foruminnlegg*, slik som jeg skal ta for meg i analysedelen av denne oppgaven. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 9; Mathisen, 1997, s. 2)

4.2 Kritisk diskursanalyse – fem fellestrekk

Kritisk diskursanalyse benytter teorier og metoder for å problematisere og undersøke sammenhengen mellom diskursiv praksis og sosiale og kulturelle utviklinger i ulike sosiale sammenhenger. Den mest kjente skikkelsen innenfor kritisk diskursanalyse er den britiske lingvisten Norman Fairclough. Vi kan bruke betegnelsen «kritisk diskursanalyse» på to forskjellige måter: både for Faircloughs egen fremgangsmetode og som betegnelse for flere andre fremgangsmetoder innenfor diskursanalyse. Faircloughs tilnærming består av et sett filosofiske premisser, teoretiske metoder, metodologiske retningslinjer og spesifikke teknikker til språkanalyse. Den generelle kritisk-diskursanalytiske retningen deler mange av disse likhetene, men bærer også preg av noen forskjeller. Det er imidlertid fem felles trekk som gjelder for alle fremgangsmetodene for kritisk diskursanalyse som jeg ønsker å gjennomgå i dette kapittelet. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 72)

Det første likhetstrekket vi kan se hos de kritisk-diskursanalytiske metodene er at diskursive praksiser, hvor det produseres og tolkes tekster, anses som en viktig form for sosial praksis. Blant annet bidrar denne praksisen til å demonstrere den sosiale verdenen og derunder sosiale identiteter og relasjoner. Gjennom hverdagslige diskursive praksiser blir sosial og kulturell atferd repetert og endret. Formålet med kritisk diskursanalyse er å belyse denne forandingsprosessen på sosiale og kulturelle fenomener i senmoderniteten. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 73)

Det andre likhetstrekket vi kan se i alle former for kritisk diskursanalyse er at diskurs anses som en viktig form for sosial praksis, som både danner den sosiale verdenen og dannes av andre sosiale praksiser. Dette innebærer at diskurs som sosial praksis står i et dialektisk forhold til andre sosiale dimensjoner. Ikke bare former diskursen sosiale strukturer og prosesser, den avspeiler dem også. I den kritiske diskursanalysen er språk både en form for handling, hvor folk påvirker verden, men også en form for handling som er sosialt og historisk plassert. For eksempel eksisterer det visse diskursive praksiser innenfor familieinstitusjonen, men disse kan påvirkes og endres avhengig av relasjonene innad og innflytelse utenfra. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 74)

Et videre fellestrekk i kritisk diskursanalyse er at man gjør konkret tekstanalyse av språkbruk innenfor sosiale relasjoner. Dette skiller kritisk diskursanalyse fra for eksempel diskurspsykologien som gjør retoriske, men ikke lingvistiske studier av språkbruk. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 75)

Det fjerde likhetstrekket innenfor kritisk diskursanalyse er tanken om at diskursive praksiser bidrar til å skape og opprettholde ulike maktforhold mellom sosiale grupper. Dette kan for eksempel være ulike sosiale klasser, kvinner og menn eller etniske minoriteter og majoriteter. Dette anses som ideologiske ideer. Dette punktet er høyst relevant i mitt studie av incels. Mange av foruminnleggene bygger på et tankesett der kvinner og menn stilles opp mot hverandre. Her blir det viktig å undersøke hvilke ideologiske meninger som fremmes og hvilke diskursive praksiser som benyttes. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 75)

Det femte, og siste, fellestrekket innad kritisk diskursanalyse er at den ikke oppfatter seg politisk nøytral (slik som objektiv sosialvitenskap gjør), men som en kritisk metode som engasjerer seg politisk for sosial forandring. Den kritisk-diskursanalytiske metoden sikter seg inn for å fremme den undertrykte sosiale gruppens side. Kritikken skal avsløre hvordan en diskursiv praksis bidrar til å opprettholde ulike maktforhold. Hensikten med resultatene i analysen er at de kan brukes som en del av sosial forandring. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 76)

4.3 Faircloughs kritiske diskursanalyse

Norman Fairclough er som nevnt den mest kjente skikkelsen innenfor kritisk diskursanalyse. Han har laget en modell for diskurs som sosial praksis som brukes hyppig innenfor kritisk diskursanalyse. Denne modellen skal jeg redegjøre for i dette kapittelet. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 76)

Sentralt innenfor Faircloughs metode er tankegangen om at diskurs er en viktig form for sosial praksis, som både reproduserer og endrer viten, identiteter og sosiale relasjoner. Dette inkluderer også såkalte maktrelasjoner. Videre blir disse diskursene også formet av andre sosiale praksiser og strukturer. Diskurs står dermed i et dialektisk forhold til andre sosiale dimensjoner. Fairclough forstår sosial struktur som sosiale relasjoner i samfunnet som helhet og i bestemte institusjoner. Denne sosiale strukturen har både diskursive og ikke-diskursive elementer. Praksiser, som i hovedsak er ikke-diskursive, kan for eksempel være byggingen av en ny kommunal park. Planleggingen av denne parken vil imidlertid falle innunder en diskursiv praksis. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 77)

Fairclough skiller seg fra strukturalismen ved å hevde at diskursiv praksis reproducerer og utfordrer allerede etablerte diskursive strukturer. Dette gjør han ved å bruke ord til å betegne også det som befinner seg utenfor strukturen. En annen viktig forskjell mellom Fairclough og den poststrukturalistiske diskursteorien er at han bygger sin teori og metode på empirisk forskning av språkbruk i hverdagslig sosial kommunikasjon. I motsetning til poststrukturalismen understreker Fairclough at man bør utarbeide systematiske analyser av tale- og skriftspråk i for eksempel medier eller gjennom intervju. Hans innfallsvinkel er en tekstorientert diskursanalyse som kombinerer tre ulike tradisjoner: detaljert tekstanalyse innenfor lingvistikken, makrososiologisk analyse av sosial praksis og den fortolkende mikrososiologiske tradisjonen innenfor sosiologi. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 77-78)

Fairclough benytter seg altså av tekstanalyse innenfor den lingvistiske tradisjonene. Samtidig kritiserer han denne tradisjonen for å utelukkende konsentrere seg om tekstanalyse. Han mener lingvistikken har en overfladisk og forenklet forståelse for forholdet mellom tekst og samfunn. Tekstanalyse er ikke tilstrekkelig nok alene, mener Fairclough, fordi den ikke belyser forholdet mellom tekstene og samfunnsmessige og kulturelle prosesser og strukturer. Han mener det er behov for et tverrfaglig perspektiv, der tekst- og samfunnsanalyse kombineres. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 78)

Formålet med å benytte den makrososiologiske tradisjonene innenfor sosiologien begrunner Fairclough med at den tar hensyn til at sosiale praksiser formes av sosiale strukturer og maktrelasjoner – og at folk flest ikke er bevisst disse prosessene. Ideen bak å bygge på den fortolkende mikrososiologiske tradisjonen er å danne en forståelse for hvordan folk aktivt skaper en regelbunden verden gjennom sine hverdagslige praksiser. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 78)

At diskurs er både konstituerende og konstituert er sentralt i Faircloughs teori. Samtidig anerkjenner han forholdet mellom diskursiv praksis og sosiale strukturer som komplekst og varierende over tid. Dette er med på å skille ham fra andre kritisk-diskursanalytiske metoder, fordi disse legger en større grad av stabilitet til grunn i sin innfallsvinkel. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 78)

Fairclough bruker begrepet diskurs på to ulike måter. Han definerer den abstrakte bruken av ordet «diskurs» som språkbruk om sosial praksis, mens «en diskurs» defineres som en måte å snakke på som gir betydning til opplevelser ut ifra et bestemt perspektiv. Sistnevnte definisjon innebærer at én diskurs kan skille seg fra andre diskurser, for eksempel feministisk diskurs, politisk diskurs eller medisinsk diskurs. For Fairclough består diskurs ene og alene av lingvistiske elementer og bidrar til å konstruere sosiale identiteter, relasjoner og viten- og betydningssystemer. Diskurs har altså tre funksjoner: en identitetsfunksjon, en relasjonsfunksjon og en ideasjonell funksjon. Sistnevnte innebærer hvordan og hvilket innhold, erfaringer og ideer vi formidler. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 79)

Når vi skal analysere diskurs bør det fokuseres på to dimensjoner. Den kommunikative begivenhet og diskursordenen. Førstnevnte innebærer et tilfelle av språkbruk, for eksempel en film, avisartikkel, tale eller intervju. Sistnevnte handler om summen av de diskurstypene vi kan bruke innenfor en sosial institusjon eller område. Diskurstyper består av både diskurser og sjangre. En sjanger innenfor diskursen vil være en bestemt praksis for språkbruk innenfor for eksempel nyhetssjangeren eller intervjusjangeren. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 80)

En diskursorden inneholder ulike diskursive praksiser hvor tale og tekst produseres og tolkes. For eksempel kan man ha en diskursorden innenfor skolen. Der vil det være visse diskursive praksiser mellom lærere og elever, kolleger og lærere og foresatte. I disse ulike diskursive praksisene brukes diskurstyper (diskurser og sjangrer) på bestemte måter. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 80)

All form for språkbruk er en form for kommunikativ hendelse som har tre dimensjoner, mener Fairclough. Disse dimensjonene består av tekst (enten tale, skrift, bilde eller en blanding av det språklige og visuelle), diskursiv praksis (produksjon og konsumpsjon av tekstene) og sosial praksis. Disse tre faktorene utgjør Faircloughs tre-dimensjonale modell. Denne modellen fungerer som en analytisk ramme i empirisk forskningsarbeid på kommunikasjon og samfunn, og alle de tre dimensjonene skal inkorporeres i diskursanalysen. Man skal altså se på følgende punktvise i sin analyse:

1. Tekstens egenskaper
2. Produksjons- og konsumpsjonsprosessen i forbindelse med teksten (diskursiv praksis)

3. Kommunikasjonsbegivenheten som teksten er en del av (sosial praksis)

(Jørgensen & Phillips, 2013, s. 80)

Det er imidlertid viktig å bemerke at når man arbeider med tekstens egenskaper tar man samtidig for seg produksjons- og konsumpsjonsprosessen og omvendt. Dette til tross for at tekst og diskursiv praksis framstår som to ulike dimensjoner i Faircloughs modell og derfor skal skilles rent analytisk.

Når det gjelder den diskursive praksis konsentrerer den seg om hvordan tekstskaperen benytter seg av allerede etablerte diskurser og sjangrer for å forme teksten. Samtidig fokuseres det på hvordan mottakerne praktiserer eksisterende diskurser og sjangrer når de konsumerer og tolker teksten.

(Jørgensen & Phillips, 2013, s. 81)

Den første dimensjonen i Faircloughs kritiske diskursanalyse er altså tekstanalyse. Her fokuseres det først og fremst på formelle teksttrekk, slik som vokabular, grammatikk og setningssammenheng og hvordan disse konstruerer diskurser og sjangre lingvistisk. Relasjonen mellom tekstene og den tredje dimensjonen, sosial praksis, mekles imidlertid av den andre dimensjonen i Faircloughs modell, den diskursive praksisen. Det er dermed kun gjennom diskursiv praksis at tekster både former og formes av sosial praksis. Samtidig påvirker de formelle lingvistiske trekkene i teksten på produksjons- og konsumpsjonsprosessen. Diskursene og sjangrene som uttrykkes sammen i tekstproduksjonen og som må tolkes av mottakeren, har en bestemt lingvistisk oppbygging, som former produksjonen og konsumpsjonen av teksten. Det er dermed tydelig at de tre dimensjonene er sterkt tilknyttet hverandre. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 82)

Ved bruk av Faircloughs kritiske diskursanalyse for å studere et kommunikativt tilfelle bør analysen altså inneholde følgende: Hvilke diskurser og sjangre som formuleres i produksjonen og konsumpsjonen av teksten (diskursiv praksis-nivået), den lingvistiske oppbyggingen (tekst-nivået) og refleksjon og vurdering rundt om den diskursive praksisen reproducerer eller endrer den allerede eksisterende diskursordenen, og herav hvilke overordnede konsekvenser dette har for den sosiale praksisen (sosial praksis-nivået). (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 82)

Når vi skal ta for oss nivået om sosial praksis er diskursanalyse alene ikke tilstrekkelig. Dette fordi sosial praksis har både diskursive, men også ikke-diskursive elementer. Her blir man altså nødt til å kombinere sosiologi- og kulturteori med diskursanalysen. Hovedformålet med kritisk diskursanalyse

er å identifisere sammenhengen mellom språkbruk og sosial praksis. Utgangspunktet her er hvilken rolle diskursive praksiser spiller i opprettholdelsen av sosial orden eller i sosial forandring. Ved å analysere ulike tilfeller av språkbruk eller en kommunikasjonsbegivenhet som en del av en diskursorden kan vi undersøke dette. Alle kommunikasjonsbegivenheter fungerer som en form for sosial praksis når den enten reproduserer eller utfordrer og endrer diskursordenen. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 82-83)

Fairclough ser på forholdet mellom diskursordener og kommunikasjonsbegivenheter som dialektisk. En diskursorden er et form for system, men ikke i strukturalistisk forstand da kommunikasjonsbegivenhetene ikke bare reproduserer diskursive ordener, men også endrer dem. Når en lærer bruker en diskurs som er vanlig innenfor skolen er vedkommende med på å reproducere dette språkssystemet. Det samme prinsippet gjelder for endring i språkssystemet. Dersom en politiker benytter seg av en forbrukerdiskurs i en debatt om bærekraftig utvikling er han eller hun med på å påvirke systemet. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 83)

En diskursorden er summen av alle sjangre og diskurser blir brukt innenfor et bestemt sosialt område eller institusjon. Vi sier at diskursordener først og fremst er et form for system, som både former og formes av ulike tilfeller av språkbruk. Dette innebærer at den er både struktur og praksis. Diskursordenen styrer bruken av diskurser og sjangre fordi den er sammensatt av de ressursene (diskursene og sjangrene) som er tilgjengelige. Dette betyr i tur at den legger begrensninger på hva en kan si og ikke. Samtidig vet vi at språkbruk kan forandre og utvikle diskursordenen dersom den bygger på diskurser og sjangre på nye måter. Språkbruk kan også forandre en diskursorden dersom den benytter seg av diskurser og sjangre fra andre diskursordener. Det er gjerne sistnevnte tilfelle som har størst potensiale for forandring, da en diskursorden er mer åpen for endring ved påvirkning fra en annen diskursorden. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 83)

Formulering av ulike diskurser innenfor og på tvers av diskursordener kalles for interdiskursivitet. Nye former for artikulering av ulike diskurser utfordrer grensene innenfor både én diskursorden, men også mellom flere forskjellige diskursordener. Kreative diskursive praksiser, hvor ulike diskurstyper blandes i en interdiskursiv miks er ikke bare et tegn på, men også en drivkraft, i diskursiv og sosial endring. På samme vis er diskursive praksiser der diskurser mikses i tråd med tradisjonen et tegn på, og en drivkraft, i opprettholdelsen av den dominerende diskursordenen, og

dermed også den etablerte sosiale praksisen. Vi kan dermed undersøke diskursiv forandring og reproduksjon gjennom analyse av relasjonene mellom ulike diskurser innad én diskursorden og relasjonene mellom flere forskjellige diskursordener. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 84)

Interdiskursivitet er en type intertekstualitet. Intertekstualitet handler om at alle kommunikasjonstilfeller baserer seg på tidligere opplevelser. Dette innebærer at man aldri begynner forfra, og ikke kan unngå å bruke ord som er brukt før. Vi kan se på en tekst som en del av en intertekstuell kjede, der en serie av teksttyper bindes sammen av at hver tekst inneholder elementer fra en annen tekst. Intertekstualitet peker på den historiske påvirkningen på tekst og tekstens påvirkning på historien når teksten bygger på tidligere tekster. På denne måten bidrar de til historisk utvikling og forandring. Der hvor enkelte poststrukturalistiske lingvister ser på intertekstualitet som et bevis på språkets ustabilitet, oppfatter Fairclough intertekstualitet som et uttrykk for både stabilitet og ustabilitet og kontinuitet og endring. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 84-85)

Ideen om ideologi og makt står sterkt i Faircloughs kritiske diskursanalyse. Han forstår ideologi som «betydning i maktens tjeneste», og oppfatter ideologier som betydningskonstruksjoner som bidrar til produksjon, reproduksjon og endring av dominansrelasjoner. Fairclough mener at ideologier skapes i samfunn hvor dominansrelasjoner eksisterer på bakgrunn av klasse og kjønn. Ut ifra denne definisjonen kan diskurser være mer eller mindre ideologiske og enten bidra til å opprettholde eller endre maktrelasjonene. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 86)

Jeg har nå gjennomgått de viktigste punktene innenfor Faircloughs kritiske diskursanalyse. Hans fokus på både konkrete lingvistiske trekk og sosial og diskursiv praksis gjør at jeg mener at denne metoden er passende til min analyse av incels eller ufrivillige sølibate. Samtidig ønsker jeg ikke kun å benytte meg av kritisk diskursanalyse alene, men å kombinere denne med diskurspsykologi. I den anledning skal jeg ta for meg denne innfallsvinkelen i neste kapittel.

4.4 Diskurspsykologi

Diskurspsykologi oppstod innenfor sosialpsykologien som en kritikk og utfordring av kognitivismen. Der hvor kognitivismen ser tekster og talespråk som refleksjoner av en ekstern verden eller som

produkter av underliggende mentale representasjoner av verden, ser diskurspsykologien tekster og talespråk som konstruksjoner av verden i samsvar med sosiale handlinger. Diskurspsykologien deler, i likhet med alle sosialkonstruktivistiske metoder, synet om at språk er en dynamisk form for sosial praksis, som former den sosiale verden. Dette innebærer verdensbilder, sosiale relasjoner og sosiale subjekter. Istedenfor å betrakte mentale prosesser som interne, slik som i kognitiv psykologi og psykoanalyse, oppfattes de som konstituert gjennom sosial, diskursiv aktivitet. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 105)

Diskurspsykologien hevder at måten vi forstår og kategoriserer verden på ikke er universelle, men snarere historiske og sosialt spesifikke. Her peker diskurspsykologer på undersøkelser som viser at det er variasjoner i folks tale og at tilfeller der folk motsier seg selv forekommer hyppig, samtidig som at få forsøker å få holdningene sine til å passe sammen. Om noe oppfattes som konsekvent eller ikke er avhengig av den sosiale situasjonen og individet. Konsistens og inkonsistens er vekslende tilstander, og diskurspsykologien er opptatt av hvordan konsistens og inkonsistens kan brukes som retoriske strategier. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 108)

I den kognitive innfallsvinkelen til stereotyper og gruppekonflikt prøver man å forstå de sosialpsykologiske prosessene som skaper konflikt mellom grupper. En av de sentrale tankene er at når folk blir medlem av en gruppe, så begynner de å identifisere seg med gruppen og baserer sin sosiale virkelighet ut ifra gruppens perspektiv. Dette innebærer at de ser medlemmene i sin egen gruppe som bedre enn medlemmer av andre grupper. Slik forstår kognitivismen for eksempel fremkomsten av rasisme. Denne tankegangen legger imidlertid til grunn at alle mennesker stort sett fungerer på samme måte med universelle tankeprosesser. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 110)

Innenfor diskurspsykologien regnes sosial identitetsteori som den mest anvendelige kognitive metoden. Sosial identitetsteori skiller seg fra andre kognitive metoder ved at den understreker at konflikter mellom ulike grupper har røtter i en bestemt sosial og historisk kontekst. Samtidig inneholder sosial identitetsteori et kognitivt aspekt fordi den anser kategorisering som en psykologisk prosess. Formålet med er å undersøke hva som skjer med folks identitet og vurderinger, oppfatninger og motivasjoner når de befinner seg i gruppesituasjoner. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 111)

Hovedpoenget med sosial identitetsteori er å observere hvordan folks kognitive prosesser forandres i gruppesituasjoner. Når en person anser seg som en del av en gruppe uttrykker de en sosial identitet fremfor en personlig identitet. Ved å utrykke en sosial identitet benytter man seg av stereotyper. Man baserer selvoppfatningen sin på gruppens felles ideer, for eksempel hva det vil si å være en student eller muslim. Teorien baserer seg på at folk knytter sin selvverd til gruppen, og at for å få det bra med seg selv må de trives i gruppen. Dette resulterer i at man favoriserer sin egen gruppe (in-group favouritism) og diskriminerer andre grupper (out-group discrimination). Dette bidrar til at det oppstår konflikter mellom ulike grupper. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 111)

Diskurspsykologien er basert på sosialkonstruksjonismen, og oppfatter dermed ikke individet som en isolert, selvstendig agent. Man oppfatter derimot selvet som gjennomført sosialt, og fokuset i empiriske studier er på hvordan identiteter oppstår, utvikles og omformes i ulike sosiale praksiser. Dette innebærer at grensene mellom individet og en intern psykologisk verden viskes ut. Diskurspsykologien oppfatter identiteter som diskursive, og avviser med det den moderne idéen om at man har én fast identitet. Det å snakke eller prate sees som identitetsdannende, og man har gjerne flere, fleksible identiteter. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 114-115)

Våre ulike identiteter forstås som et produkt av forskjellige diskurser. Dette fører til at ulike diskursive praksiser gir oss midlertidige tilknytninger til subjektposisjoner. Dermed er identiteter i senmoderniteten både ustabile og sammensatte. Der man tidligere oppfattet faktorer som etnisitet, klasse, kjønn og familie som faste omdreiningspunkter som formet alle andre identiteter, ser man heller et mangfoldig sentrum av motstridende identiteter. For eksempel kan ens identitet som miljøbevisst stride med ens identitet som globetrotter. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 115)

Vi har nå etablert at diskurspsykologien postulerer at identiteter bygges opp av skiftende diskursive ressurser. Dette innebærer som nevnt at identitetene våre er både ustabile, relasjonelle og ukomplette. Samtidig betyr ikke det at vi begynner forfra med en ny identitet hver gang vi prater, men vi kan forstå praten vår på et visst tidspunkt som en refleksjon av tidligere diskursive praksiser. Denne refleksjonen er med på å skape kontinuitet og en form for selvforståelse ved at man velger én versjon av seg selv fremfor andre. Vi kan også når vi i midlertidige «lukninger» danner oss en identitet være åpne for såkalte «kollektive identiteter». En kollektiv identitet er basert på idéen om

en felles identitet, for eksempel kvinne eller mann – eller som i tilfellet hos enkelte i ufrivillig sølibat «incel». (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 116)

Diskursanalyse kan vise hvordan ens identitet bygges gjennom posisjonering innenfor diskurser. Diskursanalysen alene forteller oss imidlertid ikke noe om hvorfor individet velger å innlemme seg og investere i bestemte diskurser. Hvorfor identifiserer man seg med noen diskurser fremfor andre? Her vender diskurspsykologien seg til objekt-relasjonsteorien. Her tenker man at subjektiviteten vår formes av den perioden i barndommen hvor selvforståelsen går fra å være forbundet til mor til å være adskilt. Man mener at det først er gjennom interaksjon rundt seksmånedersalderen at en oppfatter seg selv og moren som adskilte individer. Objekt-relasjonsteoretikerne ser på denne prosessen som en sentral del av utviklingene til individets selvforståelse og selvtillit. Denne teorien innebærer blant at gutter gjerne støter på problemer når de skal utvikle sin kjønnsidentitet fordi de blir nødt til å avvise morens feminine dimensjon. Her argumenterer psykologen Wendy Hollway for at menn gjør motstand mot deres behov for intimitet fordi dette vil gjøre dem sårbare. For å bryte ned intimiteten prosjekterer derfor menn behovet for gjensidig selvbekreftelse over på kvinner. Dette forklarer blant annet hvorfor menn investerer i diskurser som tegner kvinner som sårbare og emosjonelle og menn som sterke og rasjonelle. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 117-118; Hollway, 1984)

En annen del av objekt-relasjonsteorien omhandler at bestemte psykiske krefter skaper et universelt behov for sikkerhet. For å tilfredsstille dette behovet vender man seg altså til bestemte diskurser. Dette gjør for eksempel at man benytter en bestemt diskurs om kriminalitet for å kunne håndtere truslene vi opplever i senmoderniteten. Ved å benytte seg av denne diskursen fremfor andre diskurser som omhandler for eksempel global oppvarming som medfører usikre farer, opplever man en sikkerhet i å bruke en diskurs med en tydelig kilde/fare (forbryter) og en måte å beskytte og forebygge på (alarm). (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 118)

Ved første øyekast kan denne teorien virke som den strider med diskursteorien fordi den fremmer universelle, interne tankeprosesser som forklaring på konkrete diskursinvestering. Her prøver man allikevel i objekt-relasjonsteorien å forene de to innfallsvinklene ved å hevde at selv om behovet for trygghet stammer fra dype psykiske krefter og en universell frykt, vil disse forløpe seg ulikt hos ulike mennesker i forskjellige historiske perioder og sosiale sammenhenger. Diskurspsykologien stiller seg

riktignok fortsatt noe kritisk til denne tankegangen og en viss skepsis er rettmessig ved bruk av denne teorien. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 118)

Det finnes flere innfallsvinkler innen diskurspsykologien. En av modellene som fatter min interesse er Potter og Wetherells oppfattelse av diskurser som «interpretative repertoarer» som brukes som fleksible ressurser i sosial samhandling. Formålet med denne modellen er å belyse spørsmål rundt kommunikasjon, sosial handling og konstruksjonen av selvet, andre og verdenen. Potter og Wetherell undersøker hvordan diskurser dannes i forbindelse med sosial handling, hvordan man danner verdensbilder i sosial samhandling og hvordan disse bildene blir en del av en ideologisk praksis. Forskningsfokuset ligger altså på hvordan en diskurs kan skape en verden som virker virkelig for deltakerne. Dette er med andre ord høyst interessant dersom vi skal forstå hvordan incels virkelighetsbilde formes av interaksjonen på nettforumene de befinner seg i. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 124)

Potter og Wetherells mener at et interpretativt repertoar består av et bestemt antall termer som brukes på en bestemt stilistisk og grammatisk måte. Hvert repertoar gir ressurser som kan brukes til å konstruere ulike versjoner av virkeligheten. Potter og Wetherell gjør det klart at man også kan bruke ordet «diskurs» til å beskrive fenomenet, men foretrekker selv å bruke begrepet interpretativt repertoar. Dette gjør de bevisst for å unngå oppfatningen av diskurser som abstrakte størrelser. De ønsker heller å understreke at diskurser brukes som fleksible ressurser i sosial samhandling og fungerer derfor som sosiale praksiser. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 124)

Potter og Wetherell understreker at fordi tekster og tale er handlingsorienterte, er det sannsynlig at man benytter seg av ulike diskurser som ressurs avhengig av hvilken sosial setting de er i. Formålet med analysen er ikke å kategorisere folk innenfor ulike termer (som rasister, feminister eller lignende), men å identifisere de diskursive praksisene der kategorien oppstår. Det bør ikke forventes at folk er konsekvente i talen sin, snarere tvert imot. Fordi man tilpasser seg ulike sosiale settinger og kontekster bør det forventes at talen varierer i takt med situasjonen. Dette innebærer at en viss vekt også legges på innholdet i den sosiale samhandlingen som vesentlig, og at den ikke kun oppfattes som en refleksjon av psykologiske prosesser. Her, i motsetning til kritisk diskursanalyse, tar ikke diskurspsykologien noe videre hensyn til den lingvistiske oppbyggingen av

diskursen. Fokuset er i stedet på den retoriske organiseringen av tekst og tale, altså hvordan tekst og tale tilpasses sosial handling. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 125)

Wetherell og Potter er ikke interessert i hvorvidt et interpretativt repertoar, eller en diskurs, representerer en sann eller falsk avspeiling av verden. De ønsker å analysere praksisene hvor repertoarene fremstilles som sanne. Her undersøkes det hvordan versjoner etableres som solide, reelle og stabile. I likhet med kritisk diskursanalyse er Potter og Wetherell interessert i de ideologiske virkingene av dette. De definerer ideologi som diskurser som kategoriserer verden på måter som bidrar til å rettferdiggjøre og opprettholde sosiale mønstre. De tar avstand fra tanken om makt som noe folk besitter, og fra oppfattelsen av ideologi som falsk sannhet. I likhet med kritisk diskursanalyse anser de ideologi som en praksis og makt som er diffus og diskursivt organisert. En diskurs innhold bør vurderes ut ifra dens påvirkning eller effekt. Tanken er å vise at enkelte diskurser kan brukes for å fremme én gruppes interesse fremfor en annens. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 125-126)

Jeg har nå gjennomgått hovedtrekkene innenfor diskurspsykologi. Fordi diskurspsykologien legger vekt på hvordan vi utvikler identitet gjennom tale og sosial samhandling mener jeg at denne innfallsvinkelen er viktig å inkorporere i analysen min. Dette begrunner jeg med at hovedpoenget i min analyse er å undersøke hvordan en tilstand av ufrivillig sølibat har utviklet seg fra å være kun en tilstand til å bli en avgjørende identitetsmarkør og definerende faktor i incels oppfattelse av sin egen verdi. Her spiller gruppeidentiteten som oppstår på Reddit også en viktig rolle. Fordi diskurspsykologien tar for seg dette bestemte temaet vil det være gunstig for meg å innlemme denne metoden i min analyse.

4.5 Fremgangsmåte og begrunnelse for valg av metode

Jeg har nå gjort rede for både kritisk diskursanalyse og diskurspsykologi. I dette kapittelet ønsker jeg imidlertid å forklare min konkrete fremgangsmåte i analysedelen, samt ytterligere begrunne mitt valg av metode.

Først vil jeg benytte meg av Faircloughs kritiske diskursanalyse. Dette innebærer at jeg vil se på sjanger, stil, intertekstualitet, antakelser og representasjoner i de utvalgte tekstene jeg skal analysere. Deretter vil jeg bruke disse innsiktene til å identifisere hvilken diskurs som benyttes. Videre ønsker jeg å bruke diskurspsykologien til å indentifisere hvordan de diskursive praksisene har oppstått, samt å fokusere på den retoriske organiseringen av tekstene, altså hvordan de tilpasses sosial handling. Avslutningsvis vil jeg undersøke hvordan tekstene forsøker å etablere sine versjoner av virkeligheten som reelle og hvilke ideologiske konsekvenser dette får.

Som nevnt tidligere har jeg valgt å benytte meg av diskursanalyse som metode fordi materialet jeg ønsker å analysere består utelukkende av tekst. Jeg har valgt å ikke gjennomføre intervjuer både fordi det på generelt grunnlag vil være vanskelig å finne respondenter, og av hensyn til egen sikkerhet. Da incel-miljøet består hovedsakelig av anonyme menn, mange av dem med kvinnefiendtlige holdninger, vil jeg utsette meg selv for en viss risiko både ved fysiske og digitale intervjuer. Samtidig er miljøet jeg ønsker å forske på i sin mest autentiske tilstand inne på de digitale forumene og det er også her den sosiale samhandlingen foregår. Det er på disse forumene jeg har hentet teksteksemplene mine fra, og jeg bedømmer derfor materialet til å være godt nok for mitt formål med oppgaven.

5 Analyse

I denne delen av oppgaven skal jeg ta for meg et utvalg av tekster som stammer fra Reddit. Innleggene er opprinnelig skrevet på engelsk, men oversatt av undertegnede. Tanken er å analysere tekstene ved bruk av kritisk diskursanalyse og diskurspsykologi. Målet med dette er å oppnå større innsikt i hvordan man som ufrivillig sølibat identifiserer seg med og i tur, for enkelte, kan bli radikalisert gjennom miljøet.

5.1 «Hvorfor players får seg ligg»

Sitatet nedenfor stammer fra et innlegg i kanalen r/TheRedPill på Reddit. Kanalen beskriver seg selv som et diskusjonsforum for seksuelle strategier i en kultur «med økende mangel på en positiv identitet for menn». Brukeren ovenfor prøver altså å formidle en strategi for hvordan man kan bryte ut av ufrivillig sølibat. Jeg skal bruke diskursanalyse som verktøy for å identifisere hvordan forfatteren bruker språket sitt for å etablere sin versjon av virkeligheten som sann.

«Kvinner klarer ikke å la være å pule players. Hvorfor?»

For det første er de fullstendig avhengige av DRAMA og FØLELSER. Det finnes ingen bedre måte å lage drama og følelser på enn for henne å vite at du puler andre damer. Det er et høydepunkt for henne.

For det andre driver det at han er ønsket av andre damer hypergami-instinkt hennes til vær. Det finnes ingen bedre indikator på at hun bør pule deg enn det faktum at du åpent puler andre kvinner.

Dette gir ingen mening for meg som mann. Mine biologiske, seksuelle strategiske instinkter er helt annerledes enn en kvinnes. Min biologiske strategi sier pul damer som ingen andre puler.

En kvinne sier pul gutten ALLE de andre damene puler.

Jeg har også hatt dårlig samvittighet og følt meg egoistisk i fortiden for å være en «player»... Jeg kunne gjøre noen moves, få meg ligg en stund, finne en jente jeg likte og holde meg til henne.

Jeg kunne føle meg heldig som fant en dame jeg likte å være rundt, og hun ble hos meg, selv om jeg oppførte meg som en egoistisk drittsekk fuckboy.

Og nå i en alder av 48 har jeg endelig innsett den skuffende sannheten at å være en «player» er akkurat det en kvinne ser etter i en mann.

Hvor sykt er det?

De gamle leietakerne har rett.

Keep two in the kitty.

Ikke døm horete oppførsel.

Ikke benekt at du liker en konstant forsyning av ny fitte. Si til henne at det er ok at hun liker ny pikk og det er greit for deg.

Ta vekk passordet fra telefonen din. Ikke slett de nattlige booty call'ene og fittebildene.

Når hun ser gjennom det og gir deg dritt for det ikke skam deg. Bare si at du liker å ha det moro.

Avblokker de andre kvinnene hun har blokkert og si, «sry, gæren jente gikk gjennom telefonen min og sendte deg en fuck off melding».

Se hvordan kvinner som tidligere var uinteressert starter å sende deg nakenbilder og nå plutselig er poly eller åpen for å pule bak ryggen på kjæresten sin.

Prøv deg på damer foran henne. Når hun klager på det sier du at det bare var «harmløs flørting».

Lyv gjennom tennene dine så åpenbart du kan mens du gliser.

Vær 100 prosent ubeskjeden om hvem du er, og aldri la hennes forsøk på å bli alfa i forholdet lykkes.

Vær enkelt og greit den fyren som får masse fitte og ikke skjuler det og du vil aldri ha mangel på det.» (Reddit, rp-oldgame, 2021)

Sjangeren på teksten er et foruminnlegg på nettet. Dette innebærer at det er andre kriterier enn dersom dette for eksempel var en avisartikkel eller fagbok. Hovedpoenget i denne sjangeren er å argumentere og ytre meningen sin, og det er ikke nødvendig å være objektiv, snarere er det motsatte vanlig. Vi kan se flere typiske sjangertrekk i innlegget. Blant annet er teksten preget av et tabuisert og muntlig språk ved bruk av uttrykk og ord som «pule», «fitte», «player» og «fuck».

Forfatteren innleder teksten med en sterk påstand: «Kvinner klarer ikke å la være å pule players.» Ordlyden i denne påstanden er avgjørende. Han skriver ikke at kvinner «ønsker», «har lyst på» eller «begjærer» playere. Han er tydelig på at kvinner «klarer ikke å la være» å ligge med playere. Med dette impliserer han at dette er noe kvinnen ikke klarer å beherske seg fra og at dette ligger instinktivt i henne enten fysisk eller mentalt. Denne uttalelsen legger grunnlaget for resten av teksten og hans logiske slutninger der vi finner flere slike påstander. Blant annet påstår forfatteren at alle kvinner ønsker seg én type mann (en player eller rundbrenner) og at menn ønsker seg én type kvinner (kvinner som er monogame). Han underbygger disse påstandene med hypoteser om at kvinner avhengige av emosjonelt drama for å være lykkelige og at menn og kvinners biologiske instinkter er ulike.

Stilen til innleggsforfatteren er typisk for incelmiljøet. Det brukes hyppig nedsettende ord om eller relatert til kvinner, slik som «horete», «fitte» og «gæren». Dette er en gjentakende tendens i tekstene vi finner på forumene. Forfatteren bruker også andre uttrykk som er frekvente på forumene. Eksempler på dette er «fuckboy», «alfa» og «player». Disse uttrykkene brukes både nedsettende og oppmuntrende på samme tid. Uttrykkene er nedsettende fordi de assosieres med

såkalte «Chads» som av incels fremstilles som arrogante, overfladiske og dumme.¹ På samme tid streber incels etter å oppnå samme seksuelle tilgang som «Chad» og derfor oppmuntret trådforfatteren til å kopiere denne oppførselen og agere som en «alfa». Et annet stilistisk trekk verdt å merke seg er at trådstarteren henvender seg direkte til leseren ved blant å skrive «Lyv gjennom tennene dine så åpenbart du kan mens du gliser». Vi finner flere slike eksempler gjennom teksten. Direkte henvendelse gjør at leseren skjerper oppmerksomheten sin mot innholdet og i økende grad føler seg sett enn dersom teksten hadde benyttet seg av en mer objektiv tone. Det er også et poeng at forfatteren bruker imperativ og nærmest kommanderer eller instruerer leseren. Dette understreker forfatterens autoritet og fremstiller ham som stødige og selvsikker i uttalelsene sine.

Når det gjelder intertekstualitet ser vi tydelige tendenser også her i teksten. Sitatet trekker videre på og reproducerer elementer og diskurser fra mannssjåvinismen. Dette ser vi blant annet ved at forfatteren skriver «(...) aldri la hennes forsøk på å bli alfa i forholdet lykkes». Dette utsagnet tar utgangspunkt i en stereotypisk kjønnsrollefordeling der mannen er overlegen kvinnen, hvor hun må jobbe for å løsrive seg fra sin underdanige posisjon. Dette er holdninger vi kan kjenne igjen fra mannssjåvinismen der menn er overbevist om at de er overlegne i forhold til kvinner. Også uttrykket «Keep two in the kitty» er bruk av intertekstualitet. I dette tilfellet henviser uttrykket til å alltid ha flere kvinnelige alternativer tilgjengelig.

Forfatteren tilskriver både kvinner og menn en spesifikk stemme ved sine påstander og antakelser. Blant annet tar han utgangspunkt i at det er viktigere for menn å være ettertraktet blant flere kvinner og ha en jevn tilgang på sex enn det er å ha et likeverdig og genuint kjærlighetsforhold. Han tar ikke stilling til og utelater tankegangen om at enkelte menn kan synes det er ubehagelig å behandle partneren slik som han beskriver i innlegget sitt. På denne måten tilskriver han menn en stemme der de enten er kyniske og egoister, men alfaer, eller svake og underlegne betaer. Dette innebærer allikevel at mennene i forfatterens øyne er dynamiske og kan utvikle seg. Når det gjelder kvinner, derimot, legger han opp til at de mer eller mindre har ett utgangspunkt: de er underlegne, men vil konstant forsøke å oppnå kontroll og en overlegen rolle i sin relasjon til menn. Om hun

---

¹ «Chad» defineres av incels som alfahannen over alle alfaer som «alle» kvinner vil ha.

klarer å oppnå dette er, ifølge forfatteren, ikke betinget av hvorvidt kvinnen kan utvikle seg, men om mannen tillater henne å tre inn i denne rollen.

Når det gjelder representasjoner i tekstutdraget ser vi at hendelser og aktører vises på ulike måter. Som nevnt presenteres kvinnen på én bestemt måte i en statisk rolle som underlegen mannen. Dersom kvinnen blir dominerende i et forhold er det fordi mannen har tillatt henne det. Denne fremstillingen ekskluderer en rekke perspektiver. Blant annet utelukkes forestillingen om et likestilt forhold der mannen og kvinnen utgjør likeverdige parter i relasjonen. Og hva med homoseksuelle forhold? Hvordan utartes maktstillingen seg der? Disse problemstillingene utelates av forfatteren. På denne måten setter han ikke bare fokus på et bestemt utsnitt av virkeligheten, men universaliserer en egen virkelighet. Dette er et viktig poeng da dette gjør at diskursen er med på å bygge opp under og reprodusere en ideologi der mannen ikke bare står som maktutøver, men der kvinnen er fratatt sin individuelle identitet. Selv om diskursen riktignok legger opp til et betinget bilde av mannen der han enten alfa eller beta, bærer fortsatt mansrollen preg av å ha utviklingspotensiale, mens kvinnen presenteres som maktesløs og ensidig.

Jeg har nå analysert de språklige egenskapene i teksten ved å se på sjanger, stil, intertekstualitet, antakelser og representasjoner. På bakgrunn av disse analysene skal jeg nå identifisere diskursene forfatteren benytter seg av.

En diskursorden er summen av sjangrene og diskursene som brukes innenfor en institusjon eller sosialt område. Det vil si at alle plattformer vi kommuniserer på har en diskursorden, inkludert Reddit hvor dette innlegget er skrevet og postet. Reddit er et nettsamfunn bestående av flere kanaler. I disse ulike kanalene er det ulike temaer og normer, og i tur, også diskurser. Diskursen som praktiseres på r/TheRedPill er ikke nødvendigvis akseptert på andre kanaler. Dette kommer også tydelig frem når man entrer kanalen. Da tydeliggjøres det fra Reddits moderatorer at denne kanalen er «quarantined». Dette innebærer at brukerne advares før de blir med i kanalen, og må spesifikt godkjenne å motta innholdet som postes. Reddit forklarer i sine retningslinjer at et «community», eller samfunn, blir «quarantined» dersom innholdet bedømmes til å være ekstremt støtende eller opprørende for «vanlige» eller «gjennomsnittlige» brukere.

Diskursordenen på Reddit består av én bestemt sjanger, nemlig innlegg. Fordi Reddit er et diskusjonssamfunn er det nettopp ulike diskusjonskanaler og -tråder som utgjør innholdet på nettstedet. Denne sjangeren er, som tidligere nevnt, preget av subjektivitet. I motsetning til en fagbok som bør presentere fakta på en upersonlig og faglig måte, er det i innleggssjangeren åpnet for, og oppfordret til, et personlig perspektiv. Her er det imidlertid viktig å peke på at mange av incelbrukerne benytter seg bevisst av fagbegreper og -terminologi, samt teorier, for å underbygge påstander og styrke sin egen etos. Det er likevel tydelig, for det kritiske øyet, at forfatterne ikke benytter seg av et objektivt perspektiv. Når det gjelder hvilke diskurser vi finner innenfor incelmiljøet i Reddit viser analysen min at veldig mange innlegg benytter seg av en mannssjåvinistisk diskurs. Et flertall av innleggene baserer sine påstander og antakelser på at mannen har vært, er, og bør være, overlegen kvinnen. Dette gjenkjenner vi også i tekstutdraget jeg har analysert ovenfor. Dette leder meg videre til å peke på at det også benyttes en misogynidiskurs. Dette er ikke så unaturlig da mannssjåvinisme og misogyni gjerne går hånd i hånd. Selv om det i dette bestemte innlegget ikke nødvendigvis oppfordres til vold eller voldtekt av kvinner, bærer teksten preg av kvinneforakt. Forfatteren både underbygger og reproducerer en diskurs som objektiviserer og nedvurderer kvinner. At disse to diskursene mikses er i tråd med tradisjonen og vi kan dermed si at de tar del av opprettholdelsen av den dominerende diskursordenen. I tur bidrar dette til å opprettholde den sosiale praksisen innad i incelmiljøet.

Når det gjelder den diskurspsykologiske innfallsvinkelen til dette innlegget er det hensiktsmessig å se på hvilke identiteter som presenteres. Diskurspsykologien tenker at identiteter er diskursive og at vi har flere, fleksible identiteter. Dette spesifikke innlegget presenterer to tydelige kontrastive identiteter: alfaen og betaen. Alfaen er, eller bør være, mannen og betaen er da kvinnen. Vi finner også en kollektiv identitet i teksten: incel. Selv om ikke teksten direkte bruker ordet incel, henvender forfatteren seg implisitt til incels (da dette er en incelkanal) for å gi dem råd for hvordan de kan tre ut av rollen som ufrivillig sølibat.

Et sentralt trekk innenfor både kritisk diskursanalyse og diskurspsykologien er tanken om at en diskurs bør vurderes ut ifra dens påvirkning og effekt. Både en misogynidiskurs og en mannssjåvinistisk diskurs bidrar til å fremme én gruppes interesse ovenfor en annen. I dette tilfellet gjelder dette kvinner og menn som settes opp mot hverandre. Resultatet er en fremstilling av virkeligheten hvor menn er opphøyde alfaer som bør kontrollere kvinner. Denne versjonen av

virkeligheten ser vi gjennomgående på incelforumene og når jeg nå skal gå videre til neste innlegg vil dette komme enda tydeligere frem. (Jørgensen & Phillips, 2013, s. 125-126)

5.2 «En kritikk av moderne menn»

I likhet med innlegget i forrige kapittel stammer også teksten nedenfor fra kanalen r/TheRedPill på Reddit. Vi kan se flere likhetstegn mellom innleggene, men også noen ulikheter. I dette kapitlet kommer jeg til å belyse disse forskjellene og likhetene, samt analysere de språklige egenskapene og identifisere diskursene som benyttes.

«På et forholds nivå, er vi alle klar over det typiske dørmatte-ektemann scenarioet. En ektemann faller inn i tiltaksløshet og kona tar sakte, men sikkert makten i forholdet. Kona misbruker makten, men den svake ektemannen gjør ingenting. Kona blir bitter over hans svakhet og fortsetter å presse grensen i forholdet for å få ektemannen til manne seg opp, men han gjør det aldri.

Dette er det som skjer på et sosialt nivå. Moderne menn har kollektivt blitt svake og overgitt sitt lederskap. Kvinner blir ikke holdt ansvarlige for gjerningene sine. De fortsetter å presse grensene til samfunnet. Moderne feminisme er en manifestasjon av det.

Du kan kanskje spørre hvorfor, «hva med kvinner? Er ikke de ansvarlige for oppførselen sin?» Det er riktig, til en viss grad. I den grad et bortskjemt barn er ansvarlig for sin oppførsel. Ja, barnet bør bli holdt ansvarlig, men til syvende og sist ligger ansvaret på forelderen til å utøve sterk, effektivt lederskap ovenfor barnet. Du kan ikke legge all skylden på barnet – de vet ikke bedre.

Menn er på toppen av hierarkiet i familien og samfunnet. De er ansvarlige for å opprettholde et sterkt lederskap. Kvinner kan ikke forventes å lede seg selv. På grunn av dette, har moderne menn feilet deres kvinner.

Jeg skrev denne posten fordi det er for enkelt å simpelthen legge skylden på det andre kjønn. Men, hvis vi ønsker å forbedre oss og vokse, så burde vi være ærlige kritikere av oss selv.» (Reddit, TwentyEighteen, 2020)

Som teksten fra forrige kapittel faller også dette eksempelet under innleggssjangeren. Dette tydeliggjøres av forfatterens subjektive perspektiv. I motsetning til det foregående innlegget bærer denne teksten mindre preg av tabuisert og muntlig språk. Vi finner ingen typiske banneord og heller ikke de tradisjonelle skjellsordene mot kvinner som ble benyttet i det første innlegget. Dette betyr imidlertid ikke at forfatteren kommer med færre påstander, men i motsetning til sin forgjenger er han ikke like direkte. Der hvor det i det første innlegget ble innledet med en tydelig erklæring av sannhet «Kvinner klarer ikke å la være å pule players», er forfatteren her mindre kraftfull i ordlyden: «På et forholds nivå, er vi alle klar over det typiske dørmatte-ektemann scenarioet. En ektemann faller inn i tiltaksløshet og kona tar sakte, men sikkert makten i forholdet.» Selv om fundamentet og meningen bak utsagnene er de samme, formidles de noe ulikt. Der hvor førstnevnte bruker direkte, mer muntlige uttrykk som «pule» og «player», forholder sistnevnte seg til en mer tradisjonell ordbruk ved å omtale agentene som «ektemann» og «kone».

Forfatteren av innlegget påstår at kvinner i begrenset grad kan stilles til ansvar for sine gjerninger, og sammenligner dem med barn: «Du kan kanskje spørre hvorfor, «hva med kvinner? Er ikke de ansvarlige for oppførselen sin?» Det er riktig, til en viss grad. I den grad et bortskjemt barn er ansvarlig for sin oppførsel. Ja, barnet bør blir holdt ansvarlig, men til syvende og sist ligger ansvaret på forelderen til å utøve sterk, effektivt lederskap ovenfor barnet. Du kan ikke legge all skylden på barnet – de vet ikke bedre.» Med dette sier han implisitt at kvinner ikke er noe mer utviklet rent kognitivt enn barn og er ute av stand til å ta rasjonelle avgjørelser. Dersom de ikke «oppdras» eller styres av en sterk hånd vil deres oppførsel gå ut av kontroll på lik linje med et bortskjemt barn. Faktisk går han så langt og mener at fravær av en manns lederskap gjør at «de fortsetter å presse grensene til samfunnet». På denne måten evaluerer trådstarteren kvinner til å være avhengige av mannen som leder dersom en skal oppnå et funksjonelt samfunn.

Det er imidlertid ikke bare kvinner som får gjennomgå av innleggsforfatteren. Hovedpoenget i innlegget omhandler «den moderne mannen» som han mener har feilet. Han spesifiserer ikke hvem han mener den moderne mannen er, men det ligger noen klare føringer i beskrivelsene hans. Blant annet beskriver han den moderne mannen som «tiltaksløs», «svak» og «dørmatte-ektemann». Disse skildringene er viktige å merke seg, og spesielt uttrykket «dørmatte-ektemann» innebærer et språklig bilde som symboliserer forfatterens synspunkter. Uttrykket «å være en

dørmatte» betyr at man lar seg behandle uverdigg og blir tråkket ned uten å gjøre motstand. Utover dette spesifiserer ikke forfatteren hvordan den moderne mannen lar seg tråkke ned. Dermed er dette åpent for tolkning. Dette innebærer at en mann som lar kona si utforske som individ og ta selvstendige valg også av forfatteren kan defineres som en mann som ikke er en tydelig leder og har feilet sine plikter som hierarkisk overhode.

Stilen i dette innlegget skiller seg noe fra teksten vi så i forrige kapittel. Denne forfatteren bruker mindre tabubelagte ord i språket sitt og bruker ikke de typiske uttrykkene som vi kjenner fra incelvokabularet. Likevel kommer de kvinnefiendtlige holdningene til syne gjennom hans sammenligninger og påstander. Eksempelet hvor forfatteren referer til kvinner som bortskjemte barn viser dette. Selv om trådstarteren ikke direkte bruker ordene «alfa» og «beta» eller «overlegen» og «underlegen» viser han tydelige tendenser til denne tankegangen. Blant annet skriver han at «Menn er på toppen av hierarkiet i familien og samfunnet. De er ansvarlige for å opprettholde et sterkt lederskap.» Med dette tydeliggjør han at menn bør være alfaer og overhode både i offentlig- og privatsfæren.

Det er preg av intertekstualitet i innlegget. Blant annet henviser forfatteren til kvinner som «det andre kjønn» i siste avsnitt. Dette kan tolkes på flere måter. Man kan forstå forfatteren som at han mener menn er «det første kjønn» og dermed øverst i hierarkiet. Denne tolkningen er ikke utenkelig da han selv har uttrykt dette direkte i tidligere avsnitt. Dersom vi tar utgangspunkt i denne tolkningen er den naturlige konsekvensen av forfatterens forståelse at kvinnen er underlegen. Det kan også være at måten han ordlegger seg på er ubevisst, men med de føringene han har lagt tidligere i teksten er dette mindre sannsynlig.

Innleggsforfatteren tilskriver menn og kvinner ulike stemmer i teksten. «Den moderne mannen» er tilskrevet en stemme som tiltaksløs og svak. Dette begrunner han med at en mann som lar en kvinne dominere og ta ledelsen eller «makten» i forholdet ikke bare har feilet kvinnen, men også seg selv og sin naturlige arv. Mannen er ifølge forfatteren den naturlige fødte lederen, men dette har den tiltaksløse moderne mannen viket bort ifra. Dette har tillatt kvinnen å inntre en maktposisjon hun ikke bør ha, mener forfatteren. Det gjøres ingen forskjell på den tradisjonelle og moderne kvinnen i teksten. Dette er hvert fall ikke tematisert av trådstarteren. Kvinnen presenteres

på generelt grunnlag med en tilskrevet stemme som kynisk og uansvarlig. I sin jakt på mannens posisjon og makt presser hun både samfunnet og parforholdet til bristepunktet.

Vi finner ulike antakelser i teksten. Ved å påstå at kvinner tar over makten og at menn lar seg overtrampe ved å la henne gjøre det, ligger det implisitt i forfatterens argument at makt er noe mannen besitter og kan overgi. Denne tankegangen kjenner vi også igjen fra innlegget i forrige kapittel. Igjen ser vi at menn fremstilles som dynamiske karakterer som har utviklet seg fra å være sterke alfahanner til å bli underlagt kvinnen. Her peker forfatteren blant annet på moderne feminisme som et bevis på denne utviklingen. Det blir imidlertid ikke spesifisert hva han mener med «moderne feminisme» og dette blir dermed opp til leseren å tolke. Den tradisjonelle definisjonen av feminisme innebærer prinsippet om at alle bør ha like muligheter og rettigheter uavhengig av kjønn. Vi har også ulike retninger innenfor feminismen slik som for eksempel radikalfeminismen der de mest ekstreme ideene innebærer opprettelse av egne kvinnesamfunn står sentralt. I nylige år har også den mye omtalte #metoo-bevegelsen som belyste seksuell trakassering blitt plassert innenfor feminismen. Om det er dette trådstarter referer til er imidlertid vanskelig å si. (Aas & Ikdahl, 2020)

Representasjonene i innlegget har fellestrekk med teksten i det foregående kapittelet. Grunnsynet er det samme og kvinner og menn representeres på kontrastivt vis, der mannen bør være overlegen kvinnen. Det som allikevel er ulikt her er at mannen fremstilles som at han har mistet eller overlatt sin maktposisjon til kvinnen. I førstnevnte innlegg er det et poeng at kvinnen aldri skal oppnå alfarollen i forholdet. Selv om disse representasjonene er noe ulike utelukker begge tekstene forestillingen om et likestilt forhold. Denne sosiale hendelsen er ekskludert og presenteres ikke som et alternativ til en relasjon som består av et skjevt maktforhold. Det brukes også metafor i form av at kvinnen sidestilles med et uoppdragent barn. Denne forestillingen ekskluderer kvinnen som et selvstendig, modent individ i stand til å ta vare på seg selv.

Da dette innlegget befinner seg i samme kanal på Reddit som teksten vi så i forrige kapittel går disse to eksemplene under samme diskursorden. Denne diskursordenen består som nevnt av én sjanger, nemlig innlegg. Brukerne debatterer og drøfter med hverandre i fellesskap bakgrunnen for ufrivillig sølibat, slik som vi ser i «En kritikk av moderne menn», og strategier for å tre ut av ufrivillig sølibat slik som i «Hvorfor players får seg ligg».

Den mannsjåvinistiske diskursen blir igjen tatt i bruk og reproduisert i «En kritikk av moderne menn». Selv om artikkelforfatteren bruker nedsettende ord om den moderne mannen er det fortsatt tydelig at hans grunnverdier bunner i at mannen bør være overlegen kvinnen. Dette kommer tydelig frem ved uttalelser som at «Kvinner kan ikke forventes å lede seg selv. På grunn av dette, har moderne menn feilet deres kvinner». Dette eksempelet viser også at en misogynidiskurs også reproduseres i teksten da det diskrimineres mellom kjønnene. Forfatteren gir ingen andre begrunnelser for at kvinnen ikke kan være leder annet enn at hun er kvinne. Det er også et poeng at bruken av en diskurs der menn har feilet og, ifølge trådstarter, er blitt overflødige, bidrar til et lukket kretsløp der forfatteren forsterker sin egen marginalisering av menn. Forestillingen om en maskulinitet som står for fall er sterk hos innleggsforfatteren.

Fordi disse diskursene er dominerende innenfor incelmiljøet og reproduseres av brukeren ser vi igjen at den tradisjonelle diskursordenen styrkes. Dette er med på å bygge opp under opprettholdelsen av den sosiale praksisen i nettverket. I tråd med den diskurspsykologiske tankegangen ser vi igjen utviklingen av en tydelig manns- og kvinneidentitet gjennom de diskursive praksisene. Fordi en mannsjåvinistisk diskurs reproduserer en identitet av mannen som overlegen fremmer dette den kollektive «mannen» sine interesser. På lik linje kan vi si at misogynidiskursen svekker kvinnens posisjon opp mot mannen.

Fordi incelmedlemmene knytter sin selvoppfatning til gruppen, og dermed også den diskursive praksisen, oppstår det såkalte fenomenet in-group favouritism der andre grupper (i dette tilfellet kvinner) blir diskriminert. Effekten av dette er at forfatteren etablerer en virkelighet der menn og kvinner settes opp mot hverandre i en maktkamp. I motsetning til teksten i det forrige kapittelet, hvor mannen ble fremstilt som en alfa som kontrollerer kvinner, fremstiller forfatteren i dette innlegget en virkelighet hvor mannen har feilet og kvinner har tatt over kontrollen. Riktignok mener begge forfatterne at menn er den selvskevne eieren av makten, men de har ulike oppfatninger av utviklingen i forholdet mellom kvinner og menn. Der hvor førstnevnte mener at kvinner fortsatt er underdanige, tenker sistnevnte at det allerede er gått så langt at menn har sviktet i tiltaksløshet og dermed latt kvinner bli overlegne.

Vi kan se flere likheter, både når det gjelder de språklige egenskapene og diskursene, mellom de to innleggene jeg nå har analysert. Videre ønsker jeg å se på et litt annerledes eksempel der vi kan kjenne igjen den deterministiske tankegangen som er typisk i incelmiljøet.

5.3 «Jeg hater å være kort»

Teksteksempelet nedenfor stammer fra kanalen r/ForeverAlone på Reddit. Innleggsforfatteren er frustrert over sin tilstand av ufrivillig sølibat, og mener hans lave høyde har skylden for problemene. Teksten faller innenfor innleggssjangeren og uttrykker forfatterens subjektive meninger. Vi ser at han uttrykker seg uten å bruke tabubelagte banne- eller skjellsord. Likevel er han muntlig i språket og bruker ikke typiske fagbegreper for å fremme meningene sine.

«Jeg vil innlede med å si at dersom du er her for å kommentere at du er høy, men fortsatt er alene og at høyde derfor ikke har noe å si, vær så snill gå vekk. Jeg vil diskutere denne spesifikke problemstillingen.

Jeg er 170 cm høy, og da jeg vokste opp ble jeg konstant matet med ideen om at kroppen min er medfødt bundet til å være feil fordi jeg er kort og at høye menn fra naturens side er bundet til å være bedre enn meg. Da mine jevnaldrende og jeg ble eldre og mer modne, ble bare denne forstilling forsterket. Så fort du er voksen innser du hvor sosialt akseptabelt det er for en voksen kvinne å snakke om hvordan lave menn er verdiløse eller vitse om hvordan de aldri hadde gitt en kort mann en sjanse. Det er en æra av kroppspositivisme, bortsett fra for ekle korte menn.

Og så slår dating spikeren i kista ved å bekrefte det du allerede visste. Jeg er ganske morsom og har ikke noen problemer med å få venner når jeg får muligheten til å prate med folk, men med dating får jeg sjelden sjansen fordi jeg blir filtrert ut fra start.

Det verste er å vite at det ikke er noe jeg kan gjøre utenom å gjennomgå en hemmende og latterlig dyr operasjon eller akseptere et liv i sølibat.» (Reddit, ShiftyEyes350, 2021)

Innleggsforfatteren kommer med flere påstander i teksten. Tydeligst kommer det frem at han mener at lav høyde er en viktig faktor for hvorfor noen kan havne i ufrivillig sølibat. Han begrunner dette med at han allerede fra oppveksten ble vurdert til å være «feil» eller underlegen på grunn av høyden. Forfatteren underbygger ikke påstanden med fakta eller hypoteser, men begrunner ut ifra sine egne erfaringer.

Trådstarteren påstår også at det er sosialt akseptabelt for kvinner å snakke nedsettende eller gjøre narr av lave menn. Han kommer ikke med noen ytterligere eksempler verken av personlig eller objektiv karakter, men gjør et poeng ut av at «Det er en æra av kroppspositivisme, bortsett fra for ekle korte menn.» Kroppspositivisme handler i korte trekk om tanken at alle mennesker fortjener å ha et positivt kroppsilde uavhengig av deres størrelse eller vekt. Dette innebærer at et hvert individ skal kunne føle seg vel med eget utseende selv om de ikke ser ut i tråd med det gjeldende samfunns- og populærkulturelle kroppsidealet. Forfatteren mener altså at korte menn er utelatt fra denne bevegelsen. Dette innebærer at det skapes et bilde av en kontrast mellom kvinner og menn, der alle kvinner bør aksepteres av samfunnet uavhengig av utseende, mens det samme prinsippet ikke gjelder menn.

Stilen i innlegget er typisk for incelmiljøet vi finner på Reddit. Forfatteren er preget av en deterministisk tankegang: «Jeg er 170 cm høy, og da jeg vokste opp ble jeg konstant matet med ideen om at kroppen min er medfødt bundet til å være feil fordi jeg er kort og at høye menn fra naturens side er bundet til å være bedre enn meg.» Med andre ord tenker han at han fra naturens side er genetisk underlegen og derfor er dømt til å leve et liv i ufrivillig sølibat. Forfatteren defineres på Incels Wiki som en «heightcel»: “(...) someone whose placement on the inceldom spectrum can at least partially be attributed to being short.” (Incels Wiki, 2019) Selv om ikke forfatteren ikke selv bruker dette begrepet om seg selv formidler han samme tankesett som en heightcel.

Forfatterens deterministiske tankegang innebærer at han selv mener det er lite han kan gjøre for å bedre situasjonen. Dette konkluderer han også med avslutningsvis i teksten: «Det verste er å vite at det ikke er noe jeg kan gjøre utenom å gjennomgå en hemmende og latterlig dyr operasjon eller akseptere et liv i sølibat.» Trådstarteren presenterer altså et «svart/hvitt» scenario der hans eneste alternativer er enten å gjennomgå en operasjon for å bli høyere, eller hengi seg til et liv i sølibat. Vi

kan tolke dette som at han har gitt opp håpet om å noen gang innlede et forhold, men også som at han har frasagt seg ansvaret for å prøve å innlede romantiske relasjoner.

Innleggsforfatteren tilskriver visse stemmer til kvinner og menn i teksten. Kvinner fremstilles som kyniske og overfladiske. Selv om disse ordene ikke brukes direkte av trådstarter ligger det implisitt i måten han formulerer seg om kvinner på: «Så fort du er voksen innser du hvor sosialt akseptabelt det er for en voksen kvinne å snakke om hvordan lave menn er verdiløse eller vitse om hvordan de aldri hadde gitt en kort mann en sjanse.» Her ser vi også noen tydelige antakelser fra forfatterens side da han tar utgangspunkt i at det på generell basis i ulike miljøer er sosialt akseptabelt for kvinner å diskriminere menn. Det er ikke bare kvinnen som blir tilskrevet en bestemt stemme i teksten. Menn blir fremstilt som at de er enten er «feil», derav korte menn, eller «riktige», herav høye menn. Her gjøres det en antakelse om at høye menn ikke kan ha samme problemstillinger som lave menn i møte kvinner. Dette tydeliggjøres også av trådstarteren innledningsvis: «Jeg vil innlede med å si at dersom du er her for å kommentere at du er høy, men fortsatt er alene og at høyde derfor ikke har noe å si, vær så snill gå vekk.»

Trådstarteren fremstiller hendelser og aktører på forskjellige vis i teksten. Kvinner representeres som tidligere nevnt som kyniske og overfladiske. Her utelater forfatteren en rekke sosiale hendelser. Blant annet anerkjenner han ikke at det kan finnes kvinner som ikke avviser menn på bakgrunn av høyde. At det faktisk finnes heterofile par der mannen for eksempel er lavere enn kvinnen er ikke et fenomen forfatteren velger å forholde seg. Han presenterer altså en versjon av virkeligheten der ingen lave menn innleder forhold og dermed ikke lever i ufrivillig sølibat. Når det gjelder menn presenteres høye menn som naturens alfaer og de bør, ifølge forfatteren, ikke ha problemer med å innlede forhold med kvinner. På denne måten utelukker han en stor andel menn fra å kunne havne i ufrivillig sølibat. Den lave mannen presenteres som underdanig og hjelpeløs. Ifølge trådstarter er det lite en lav mann kan gjøre for å bedre situasjonen sin utenom å akseptere sin tilstand av ufrivillig sølibat. Det ekskluderer ikke bare et virkelighetsbilde der det finnes forhold bestående av en lav mann og en høy kvinne, men også at en lav kvinne og en lav mann kan finne sammen. I forfatterens representasjon er alle menn under 170 cm dømt til å leve i sølibat.

Innlegget jeg har analysert stammer som nevnt innledningsvis fra kanalen r/ForeverAlone på Reddit. Denne kanalen regnes, i motsetning til kanalen de to foregående teksten stammer fra, som

en mildere del av incelmiljøet. Dette kommer også tydelig frem ved at det på langt nær brukes like mange direkte nedsettende ord og uttrykk om kvinner. Forfatteren tematiserer heller ikke spesifikt maktfordeling innad i parforhold eller mellom menn og kvinner slik som vi har sett tidligere. Fokuset ligger på korrelasjonen mellom høyde og ufrivillig sølibat, og det er i større grad lave og høye menn som settes opp mot hverandre framfor kvinner og menn. I den forstand kan vi si at forfatteren ikke reproducerer misogyni- og mannssjåvinistdiskursen som er dominerende innenfor diskursordenen innad i incelmiljøet. Trådstarteren benytter seg i større grad av en deterministisk diskurs. Denne er imidlertid dominerende innenfor incelforumene og han bidrar dermed til å opprettholde og reproducere deler av diskursordenen.

Fordi forfatteren ikke reproducerer en mannssjåvinistisk diskurs eller en misogynidiskurs i teksten sin er han ikke i samme grad med på å opprettholde ideologien i diskursordenen som eksisterer i incelmiljøet. På bakgrunn av dette kan vi si at han ikke bidrar til en maktkamp mellom kjønnene. Dette betyr imidlertid ikke at han ikke uttrykker sinne eller frustrasjon i teksten, men dette sinnet er snarere rettet mot samfunns- og populærkulturen framfor kvinnen som kollektiv identitet. Han viser riktignok en mild form for kvinneavsky gjennom sin generalisering av kvinnen som latterliggjørende og avvisende ovenfor lave menn, men han uttrykker ikke at hun bør undertrykkes eller er underlegen mannen.

I tråd med diskurspsykologien ønsker jeg å se på hvilke identiteter som presenteres av innleggsforfatteren. Vi ser tre tydelige identiteter gjennom diskursen som benyttes i teksten: den kyniske kvinnen, den lave mannen og den høye mannen. Kvinnen presenteres altså som en kollektiv identitet, mens det mellom menn legges et skille mellom den underlegne, lave mannen og den høye mannen som forutsettes å være alfa, eller hvert fall å ha potensiale til å kunne bli det. Lave menn og kvinner presenteres derfor som statiske identiteter uten endringspotensiale, mens den høye alfaen er dynamisk og hybrid. Effekten av denne diskursbruken er at lave og høye menn settes opp mot hverandre, samt at kvinner kollektivt presenteres som avvisende ovenfor lave menn. På denne måten etablerer forfatteren en versjon av virkeligheten der lave menn er dømt til å leve i ufrivillig sølibat og at forhold mellom kvinner og lave menn ikke eksisterer.

Jeg har nå gjort rede for de språklige egenskapene i «Jeg hater å være kort», samt identifisert hvilke diskurser som benyttes og konsekvensene av dem. Videre skal jeg ta et nytt eksempel der forfatteren, i større grad enn denne trådstarteren, igjen retter sinnet sitt mot kvinnen.

5.4 «Kvinner kontrollerer kulturen og hvordan et samfunn oppfører seg»

Sitatet nedenfor er skrevet i r/TheRedPill-kanalen på Reddit. Innlegget beskrives som «Rant/Venting» og dette innebærer at brukeren ønsker å luften frustrasjonene i fellesskap med sine incels. Teksten følger sjangertrekkene for innlegg og består av brukerens subjektive oppfatning av samfunnet han befinner seg i. Han bruker ingen banne- eller skjellsord, men hans hyppige bruk av negative ladede ord om både kvinner og hjemlandet, USA, formidler at han er svært sint. Som leser oppleves forfatteren nærmest som rasende og jeg ønsker derfor å analysere de språklige egenskapene som fører til dette inntrykket.

«Det går ikke an å nekte for det, mennesker er dyr som søker tilfredsstillelse og sex og reproduksjon er bokstavelig talt hovedpoenget i livet. I naturen avhenger og dreier dyrets eksistens seg rundt paring og å videreføre genene sine.

Vi er fortsatt dyr, vi har kanskje en bevissthet, men husk hvor lett den «menneskelige» delen av oss forsvinner når den animalske delen er truet. Tenk på hvordan vi mister vår sans for broderlighet hvis det bare er mat og vann til én person, eller ly, eller hvordan vi ofrer andre for å ivareta vår egen overlevelse. Jeg tror det er en løgn at mennesker har «kontroll» og at vi har nåde fra dyrehjernen vår, bare mesteparten av tiden i dette moderne samfunnet trenger vi ikke å bekymre oss for disse primitive redslene (vanligvis). Det er imidlertid én, og det er sex og reproduksjon. I mange arter, mennesker inkludert, er det opp til hunnen å bestemme hvem hun vil pare seg med, og hannen må bevise at han verdig over de andre hannene for å få det til.

Dette er en grådig, hatefylt verden fordi det er tingene kvinnene virkelig verdsetter. Det går ikke å lyve om det lenger. En kvinnes verdier ligger i hvem de ligger med, punktum. De kan tute i 1000 år om å ha lyst på en snill, enkel fyr men det er de de egentlig gir kroppen til som er de de har lyst på. Milliardærer, administrerende direktører, overklassefolk, kvinner flokker seg rundt dem og kaster seg på dem for å kunne igle seg på rikdommen deres. Tror du de bryr seg en skit om hvordan de

moralsk oppnådde rikdommen? NEI. Faktisk virker det som om de liker det enda bedre om de fikk den uetisk eller rett og slett ulovlig?

Vi er et så grådig og kaosorientert samfunn fordi dette er det kvinner har vist at de verdsetter. Ingen mann kan motstå trangen for en fysisk partner for alltid, en eller annen gang vil behovet for selskap og sex bli for stort og vi er alle tvunget til å spille etter deres regler og adoptere deres verdier som våre egne. Jeg sier at vi vet dypt inni oss at noe ikke er riktig i den amerikanske kulturen, kvinner kan bruke tusenvis av dollar på deres lille kjæledyr, men passerer en hjemløs mann enten totalt apatisk eller til og med med avsky.

De bryr seg ikke om miljøet, eller hvor lite bærekraftig behovene deres er. Dette kan du se på ordtak som «live, laugh, love» eller «good vibes only!» brukt overveiende av kvinner. Disse sitatene viser at de ikke er villige til å snakke om hvordan handlinger kan skade andre, og hvis du forsøker å ta opp disse temaene blir du ignorert eller åpent latterliggjort. Det første skrittet mot å løse et problem er å snakke om det, eller i det minste anerkjenne det, allikevel er de ikke villig til å gjøre noen av delene, dermed skapes en ubrytelig syklus hvor ingen mann kan adressere disse problemstillingene eller så blir de avvist.

Vi er et hatefylt, giftig, rikdomsbesatt samfunn i USA, og kvinner ville ikke hatt det på noen annen måte.» (Reddit, chindu1, 2021)

Innleggsforfatteren kommer med flere sterke påstander i teksten. Han påstår ikke bare at verden er grådig og hatefylt, men at dette er noe kvinner har skyld i. Det ligger det implisitt i teksten at det faktisk er menn som utøver gjerningene som fører til en grådig og hatefylt verden, men at de kun gjør dette for å oppnå begjær og aksept fra kvinner. Med andre ord fratår forfatteren de grådige mennene ansvar for handlingene sine og påfører kvinnen skylden.

Trådstarter påstår også at kvinner ikke bryr seg om miljøet og bærekraft og begrunner dette med at de bruker ordtak som «live, love, laugh» og «good vibes only». Han mener dette er strategisk fra kvinners side for å unngå å prate om hvordan ens handlinger kan skade andre. Her spesifiseres det ikke hvilke handlinger forfatteren mener skader andre, men med tanke på hans tidligere uttalelser kan det tenkes at han sikter til at kvinner ligger med menn som av trådstarteren oppfattes som

grådige og hatefulle. Eksemplene han kommer med her er blant annet milliardærer, administrerende direktører og «overklassefolk». Sistnevnte kategori utdypes ikke nærmere av trådstarter og hva «overklassefolk» er blir dermed åpent for tolkning. Avslutningsvis påstår forfatteren at USA er blitt et «hatefylt, giftig, rikdomsbesatt samfunn» og at «kvinner ville ikke hatt det på noen annen måte.»

Stilen i innlegget er typisk for incelmiljøet. Forfatteren bruker ikke direkte skjellsord om kvinner, men hans kvinnefiendtlige holdninger kommer tydelig fram gjennom påstandene hans: «Vi er et så grådig og kaosorientert samfunn fordi dette er det kvinner har vist at de verdsetter. Ingen mann kan motstå trangen for en fysisk partner for alltid, en eller annen gang vil behovet for selskap og sex bli for stort og vi er alle tvunget til å spille etter deres regler og adoptere deres verdier som våre egne.» I dette eksempelet formidler forfatteren at samfunnet er kaotisk og grådig på grunn av kvinners verdier. Kjønnene blir altså fremstilt på et vis der kvinnen tørster etter rikdom og at menn, i desperasjon for å reprodusere seg og oppleve bekreftelse, føyer seg for å etterfølge og skape disse verdiene.

Menn og kvinner tilskrives bestemte stemmer av forfatteren. Kvinner blir fremstilt som kyniske, selvsentrerte og grådige: «(...) kvinner kan bruke tusenvis av dollar på deres lille kjæledyr, men passerer en hjemløs mann enten totalt apatisk eller til og med med avsky.» Dette eksempelet viser også at forfatteren impliserer at en mann uten penger og makt har mindre verdi enn et dyr for en kvinne. Menn tilskrives en stemme der de blir fremstilt som enten rike og blottet for moral, og med det attraktive for kvinner, eller som «snille gutter» og dermed uinteressante for hunnkjønnnet.

Gjennom sine påstander gjør innleggsforfatteren flere antakelser i teksten sin. Ved å påstå at kvinner har gjort samfunnet grådig og giftig ligger det implisitt at det ikke er samfunnet som har påvirket kvinnen, men omvendt. Dette impliserer også at kvinnen påvirker samfunnet i større grad enn mannen, og at han dermed føyer seg etter henne framfor å påvirke omgivelsene sine. På denne måten viker forfatteren bort fra tendensen i incelmiljøet til å fremstille kvinner som den naturlige underlegne. I stedet for er maktfordeling i fordel kvinnen – og naturligvis menn som faller under kategoriene overklasse, milliardær eller administrerende direktør. Men ifølge forfatteren har disse sistnevnte kun tredd inn i disse rollene for å vinne kvinnen og det er dermed innforstått at kvinnen fortsatt har en form for makt ovenfor også disse mennene.

Vi finner ulike representasjoner av kvinner og menn og sosiale hendelser i innlegget. Kvinner representeres som en grådig og kynisk aktør som er drivkraften bak et giftig samfunn. Mannen framstilles som en passiv aktør som bidrar til å underbygge dette samfunnet i jakten på kvinnens anerkjennelse. Disse representasjonene utelater flere sosiale hendelser. Blant annet anerkjennes det ikke av forfatteren at menn kan jakte maktposisjoner som direktører og rikdom av egeninteresse, uavhengig om dette er noe kvinnen verdsetter. Det blir heller ikke tematisert at ikke nødvendigvis alle kvinner kun legger verdi i rikdom og makt, men kan sette pris på også andre kvaliteter hos menn.

Forfatteren ser også bort ifra at han uttrykker at det faktisk er menn som utfører handlingene som fører til et grådig, maktpresset og rikdomsfokusert samfunn. Dette innebærer som nevnt at han fratrar mennene ansvar for handlingene sine. Dette forsvares ved at menn i disse posisjonene kun følger sine «naturlige instinkter» for reproduksjon og selskap. Likevel utelater forfatteren hvilke naturlige instinkter kvinnen kan ha for å ønske en ressurssterk partner, som for eksempel å forsørge og ta vare på avkommet sitt. Trådstarteren spiller altså bevisst på en evolusjonsdiskurs, men utelater kvinnen fra argumentet om naturlige instinkter.

Innleggsforfatteren benytter seg altså av en evolusjonsdiskurs. Dette er ikke ukjent for incelmiljøet og han er derfor med på å spille videre på og reproducere den dominerende diskursordenen. I likhet med innleggene vi så i de to første kapitlene benyttes også en misogynidiskurs i denne teksten. Selv om ikke forfatteren bruker direkte skjellsord uttrykker han sterk kvinneforakt i påstandene og argumentene sine. Effekten av at han benytter og reproducerer disse diskursene er ikke bare at diskursordenen innad i incelmiljøet styrkes, men også at det etableres en versjon av virkeligheten der kvinner ødelegger samfunnet. Dette forsterker ideologien om en maktkamp mellom kvinner og menn.

Det presenteres tre ulike identiteter i innlegget. Den kyniske og pengeorienterte kvinnen, den grådige mannen som enten er milliardær, direktør eller overklassemedlem og den utenforstående mannen. I likhet med teksten vi så i forrige kapittel tilskrives kvinnen kun én kollektiv identitet, mens det skilles mellom to ulike typer menn. Den rike, overklassemannen og «den vanlige mannen». Sistnevnte får lite fokus av forfatteren og det utelates fullstendig hva han kan gjøre for å

bryte det trådstarteren beskriver som en «ubrytelig syklus». Riktignok foreslås det at man kan løse problemene ved å anerkjenne og prate om dem, men dette konkluderer forfatteren med at umuliggjøres av kvinnen. Dette er med på å underbygge den sosiale praksisen i incelmiljøet og forsterker den kollektive identiteten der incels i stor grad er ute av stand til å forbedre eller gjøre noe med sin egen tilstand av ufrivillig sølibat.

Etter å ha analysert og tatt for meg tre innlegg fra kanalen r/TheRedPill, som regnes som en av de mest ekstreme delene av incel-miljøet, skal jeg nå i siste kapittel ta for meg et innlegg av en bruker som forteller om sine erfaringer med å ha deltatt i kanalen, men som i ettertid har meldt seg ut.

5.5 «Post-redpill»

Innlegget nedenfor stammer fra kanalen r/exredpill på Reddit. Kanalen beskriver seg selv som å være «for alle tidligere red pillers til å diskutere deres hjernevasking og den følgende oppdagelsen av de ble hjernevasket.» Formålet med kanalen er altså å være et diskusjonsforum der incels som har deltatt i de tyngre miljøene innad i samfunnet kan diskutere sine opplevelser som de beskriver som «hjernevasking».

«Lang historie kort, endte jeg opp med å finne the redpill i 2019, og begynte å hate kvinner, og trodde at de alle var horer. Til slutt, fikk det meg til å føle meg verre. Forstå meg rett, jeg har hatt mange kjærester, men usikkerhetene mine fra fortiden resulterte i at jeg dumpet dem og mest nylig kuttet jeg båndene til en eks, etter at hun valgte å tilbake til sine giftige partner. Hovedpoenget mitt, hvis du har fått hjertet knust, ikke fall for pua's (pickup artists red.anm.) og folka i manosfærens preken. Det kommer bare til å få deg til å føle deg verre og hate kvinner generelt.» (Reddit, intelligent-Leading6, 2021)

I likhet med de foregående eksemplene går også denne teksten under innleggssjangeren. Forfatteren bruker en del sjangertypiske trekk, deriblant muntlige ord og uttrykk slik som «redpill», «manosfæren» og «pua». Disse uttrykkene er hyppig brukt og kjennetegner incelmiljøet. I motsetning til sine forgjengere i de tidligere eksemplene jeg har analysert kommer ikke denne brukeren med noen sterke påstander mot kvinner, men mot sine tidligere med-incels i RedPill-miljøet: «Lang historie kort, endte jeg opp med å finne the redpill i 2019, og begynte å hate kvinner,

og trodde at de alle var horer.» I dette eksempelet ligger det implisitt i påstanden at det var brukerens deltakelse i kanalen r/TheRedPill som førte til hans utvikling av kvinnehat. Innleggsforfatteren kommer ikke med noen ytterligere eksempler eller begrunnelser for denne påstanden, men referer til at man ikke bør lytte til tingene som blir sagt i kanalen da det vil gjøre vondt verre.

Stilen i innlegget skiller seg fra de tidligere eksemplene jeg har analysert. Selv om denne forfatteren bruker typiske stilistiske uttrykk for incelmiljøet, slik som «redpill», «manosfæren» og «pua», har han fokuset rettet mot seg selv og sine med-incels istedenfor mot kvinner. Brukeren anerkjenner at det er hans tidligere uheldige erfaringer som ligger til grunn for hans tilknytningsproblemer og ikke kvinner på et generelt grunnlag: «Forstå meg rett, jeg har hatt mange kjærester, men usikkerhetene mine fra fortiden resulterte i at jeg dumpet dem (...)». Et viktig poeng å bite seg merke i her er at per tradisjonell definisjon i incelmiljøet befinner ikke denne brukeren seg i ufrivillig sølibat. Han er tydelig på at han har hatt flere kjærester, likevel har han deltatt i incelmiljøet. Dette reiser flere spørsmål. Hva er egentlig en incel? Defineres en incel kun ut ifra at man er i en tilstand av ufrivillig sølibat, eller er det visse kvinneholdninger som avgjør om man identifiserer seg som incel? Dette er naturligvis vanskelig å svare på, men med denne brukeren som eksempel kan vi si at sistnevnte slutning slettes ikke er så usannsynlig.

Forfatteren tilskriver deltakerne av r/TheRedPill-miljøet en bestemt stemme. Han presenterer dem ikke bare som kvinnehatere, men også som «pickup artists». En pickup artist defineres som en person som forsøker å være eller bli flink til å forføre kvinner. Fenomenet er en del av en bevegelse bestående av menn som har som mål å oppnå seksuell suksess hos det motsatte kjønn. Det sistnevnte eksempelet står i stil med formålet med RedPill-kanalen da den selv beskriver seg som et diskusjonsforum for seksuelle strategier. (Wikipedia, 2021)

Representasjonene i innlegget skiller seg fra mine tidligere analyseeksempler. Forfatteren representerer og fokuserer lite på kvinner. Han forklarer at han tidligere hatet kvinner og tenkte at alle var horer. Han sier lite om sitt syn på kvinner nå, men fordi han presiserer at han *tidligere* hatet kvinner kan vi tolke denne uttalelsen som at dette ikke er tilfellet lenger. Innleggsforfatteren presenterer imidlertid enkelte av sine med-incels, da deltakerne av RedPill-samfunnet, som kvinnehatere: «Hovedpoenget mitt, hvis du har fått hjertet knust, ikke fall for pua's (pickup artists

red.anm.) og folka i manosfærens preken. Det kommer bare til å få deg til å føle deg verre og hate kvinner generelt.» Med denne uttalelsen kan vi tolke at han fraråder sine «vanlige» med-incels om å delta i denne kanalen, fordi det kun vil gjøre situasjonen vondt verre. Denne representasjonen utelater enkelte sosiale hendelser. Blant annet anerkjenner ikke forfatteren at det finnes deltakere av r/TheRedPill-kanalen som kan ha positive opplevelser og virkninger av innholdet. Forestillingen om at det finnes deltakere av dette miljøet som ikke er kvinnehatere, men kun interessert i metoder for å forføre kvinner utelates også av innleggsforfatteren.

Innleggsforfatteren presenterer ulike identiteter gjennom teksten. Vi møter to ulike mannsidentiteter: den «ordinære incelen» og den «kvinnehatende incelen». Kvinner presenteres ikke med en spesifikk identitet av innleggsforfatteren, men han poengterer at da han var medlem av RedPill-samfunnet oppfattet han kvinner som horer. Dette kan tolkes som at han mener at RedPill-medlemmene identifiserer kvinner som horer. Vi kan si at det fortsatt eksisterer en kollektiv identitet som incel, men at det innad i denne kollektive identiteten finnes flere undergrupper. Dette kan sammenlignes med for eksempel med andre kollektive identiteter som «student» hvor vi kan ha ulike variasjoner som «ung student», «rik student» og «masterstudent». Konsekvensene av dette kan allikevel føre til splittelse innad den kollektive identiteten hvor de kvinnehatende eller ordinære incelsene opplever in-group favouritism og at det med dette oppstår gnisninger mellom de to incelgruppene.

I motsetning til deltakerne i RedPill-kanalen benytter ikke denne innleggsforfatteren seg av en misogyni- eller mannsjøvinistdiskurs. I stedet bruker han en kjønnsdiskurs som ikke diskriminerer verken kvinner eller menn. Dermed kan vi si at trådstarter ikke reproducerer de dominerende diskursene og sosiale praksisene i diskursordenen som incelmiljøet normalt domineres av. På denne måten kan vi si at brukeren er med på å utvikle og bryte ned de ideologiske maktstrukturene mellom kvinner og menn som i stor grad er effekten av de diskursive og sosiale praksisene i incelsamfunnet på Reddit. Forfatteren etablerer med dette en versjon av virkeligheten der det ikke eksisterer en kjønnskonflikt, men vrangforestillinger om kvinner blant enkelte menn i incelmiljøet.

Gjennom teksteksemplene jeg har analysert har vi sett flere ulike variasjoner av språklige egenskaper, diskurser og sosiale praksiser i incel-miljøet. Jeg har identifisert både diskurser som

benytter og reproducerer de dominerende diskursive og sosiale praksisene innad i miljøet, men også diskurser som bryter med og utvikler nye tendenser i diskursordenen. Avslutningsvis skal jeg nå i konklusjonsdelen av denne oppgaven kommentere, diskutere og kritisere disse funnene.

6 Konklusjon

Vi vet gjennom empiriske undersøkelser at incel-begrepet vokste ut fra nettsiden «Alana's Involuntary Celibacy Project» i 1993. I takt med internettets voksende forumer og sosiale kommunikasjonsplattformer slo incelmiljøet rot i sider som incel.co, 4chan og Reddit. Fordi miljøet i hovedsak finner sted i den virtuelle verdenen, er det vanskelig å slå fast akkurat hvilke mennesker vi finner blant incels. Det er allikevel, på bakgrunn av de mange innleggene med kvinnefiendtlig innhold, naturlig å anta at en stor andel av miljøet består av heterofile menn. (Bjørkelo, 2020)

Mine funn og analyser viser at vi finner ulike diskurser og sosiale praksiser i incelmiljøet. De mest dominerende diskursene bærer preg av mannsjåvinisme og misogyni. Dette medfører sosiale praksiser som underbygger, aksepterer og i verste fall oppfordrer til kvinnehat. Dette kan og har fått fatale konsekvenser internasjonalt. Volds- og drapsaksjoner mot kvinner i incelmiljøets navn har allerede funnet sted i Canada og flere stater i USA. Dette bekrefter at miljøet har radikaliserende tendenser, noe som også tydelig kan observeres gjennom teksteksemplene jeg har analysert fra Reddit.

Funnene gjort gjennom analysedelen viser at etableringen av en kollektiv identitet er en viktig del av prosessen der et individ utvikles fra å befinne seg i en tilstand av ufrivillig sølibat til å bli en incel. Mine analyser viser også at man ikke nødvendigvis trenger å være verken jomfru eller i sølibat for å identifisere seg som incel. Ofte vil ens kvinnedsettende eller kvinnehatende holdninger være identitetsmarkør nok til å defineres som incel. Allikevel vil ikke alle som er i ufrivillig sølibat eller med kvinnediskriminerende holdninger definere seg som incel. Forutsetningen for å være incel virker tilsynelatende å være at man identifiserer seg med og deltar i incelkanaler på internetforum som Reddit, 4chan, incels.co eller lignende. Vi kan derfor konkludere med at det i stor grad er disse subkulturene på internett som har ført til at ufrivillig sølibat har utviklet seg fra praksis til kultur.

Funnene mine baserer seg på diskursanalyse av innlegg fra Reddit. Dette innebærer at det er et visst tolkningsrom i mine observasjoner og konklusjoner. Dermed er det berettiget å påpeke at min posisjon som kvinnelig analytiker av et kvinnefiendtlig og mannsdominert miljø kan påvirke troverdigheten til studien. Jeg vil likevel presisere at jeg i stor grad har tolket foruminnleggene fra et

metodisk perspektiv, men fordi litteraturstudier i stor grad handler om å oversette betydningen av tekst vil det alltid være et visst preg av subjektivitet i behandlingen av materialet.

Incelmiljøet og -begrepet er fortsatt lite kjent i allmennheten selv om det er stadig økende medieoppmerksomhet på temaet. Dette innebærer også at det er gjort lite forskning på feltet. Dette understreker viktigheten av denne oppgaven og forskningen som jeg har gjort på retorikken som benyttes i miljøet. Dette er ikke bare av betydning på bakgrunn av radikaliserings som foregår på incelforumene, men også fordi det viser hvordan radikaliserings på generelt grunnlag kan skje gjennom internett. Dette er viktig fordi radikaliserings i dag, i mye større grad enn tidligere, foregår gjennom den virtuelle verden. Dette har, og kan, føre til alvorlige konsekvenser.

Et eksempel som viser hvordan radikaliserings på internettforum kan føre til alvorlige hendelser er den norske draps- og terrordømte 23-åringen Philip Manshaus. I august 2019 drepte Manshaus sin asiatiske adoptivsøster og angrep en moské i Bærum. Bakgrunnen for handlingene var rasehat. Dette rasehatet oppstod sent i Manshaus' liv og undersøkelser av hans internetthistorikk fra 2017 og utover viser blant annet treff på 22. juli-terroristen Anders Behring Breivik, New-Zealand-terroristen Brenton Tarrant, nazisme og incel. Nærmere undersøkelser viser også at han deltok i forum som endchan, 4chan og 8chan. Det blir selvsagt spekulativt å hevde at hans deltakelse i disse forumene er bakgrunnen for handlingene, men at det kan ha vært en medvirkende faktor er ikke usannsynlig. (Farooq, 2020; Strømmen, 2019)

Philip Manshaus og hans handlinger er et godt eksempel på hvorfor forskning og undersøkelser av radikale internettforum er av viktig samfunnsbetydning. Ikke bare viser det at slike hjørner av den virtuelle verden bør tas på alvor, men også betydningen av å forebygge lignende fremtidige hendelser. Individuer som allerede befinner seg ved et veiskille kan påvirkes i feil retning dersom en ikke er bevisst retorikken og ideologiene som fremmes i forumene. Dermed er det rimelig å konkludere med at mine funn i denne oppgaven er et viktig bidrag til arbeidet med å belyse hvordan incelforum og radikale forum for øvrig er medvirkende til å opprettholde makt og ideologier samt til å bidra til radikaliserings av sårbare individer.

Referanser/litteraturliste

Aas, K. N. & Ikdahl, I. (2020, 16. november). Feminisme. Hentet fra <https://snl.no/feminisme>

Amble, J. & Zaman, K. (2020, 20. januar) *Norge bak fasaden. De glemte guttene* (tv-program). Hentet fra: <https://sumo.tv2.no/programmer/fakta/norge-bak-fasaden/sesong-1/norge-bak-fasaden-1-episode-7-1529015.html?showPlayer=true>

Aston, M. (2003) *Aspergers in Love. Couple Relationships and Family Affairs*. London: Jessica Kingsley Publishers

Barne- og familiedepartementet. (2002-2003). *Forpliktende samliv og foreldreskap*. St.meld. 150/2002/2003.

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet. (2020, 27. oktober). *Godt samliv – kurs for førstegangsførelde*. Hentet fra https://bufdir.no/Familie/Tilbud/Regionene/Godt_samliv_kurs_for_nybakte_foreldre/

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet. (2005). *Godt samliv. Parkurs for førstegangsførelde. Kurslederhefte*.

Berner, M. (2010). *Et leskur for vinden. Dikt*. Oslo: Kolon forlag.

Berner, E. S., Borge, T. & Olsen, T. H. (2007). *Monitor 2. Samfunnskunnskap. Grunnbok*. Oslo: Cappelen.

Bjørkelo, K. A. (2020, 4. november). Incel. Hentet fra: <https://snl.no/incel>

Farooq, A. K. (2020, 15. mai). En hvit mannsrolle i krise. *Nettavisen*. Hentet fra <https://www.nettavisen.no/nyheter/en-hvit-mannsrolle-i-krise/s/12-95-3423968920>

Fiskum, K. & Steineger, E. (2007). *Natur og univers 2 Elevbok*. Oslo: J.W. Cappelen Forlag AS.

Hannisdasdal, M., Haugan, J. & Munkvik, M. (2007). *Eureka! Naturfag for ungdomstrinnet. Grunnbok 9*. Oslo: Gyldendal Norsk Forlag.

Hollway, W. (1984). *Gender Difference and the Production of Subjectivity* i Henriques, J.s *Changing the Subject: Psychology, Social Regulation and Subjectivity*. London: Sage.

Hosseini, K. (2013). *Og fjellene ga gjenlyd*. Oslo: Schibsted.

Incels Wiki. (2019, 12. november). Heightcel. Hentet fra <https://incels.wiki/w/Heightcel>

Incels Wiki. (2019, 22. desember). Donnelly study. Hentet fra https://incels.wiki/w/Donnelly_study

Jørgensen, M. W. & Phillips, L. (2013) *Diskursanalyse som teori og metode*. Roskilde: Roskilde Universitetsforlag

Mathisen, C. W. (1997). *Diskursanalyse for Statsvitere: Hva, hvorfor og hvordan*. Forskningsnotat, Institutt for statsvitenskap.

Medietilsynet. (2020). *Barn og medier 2020: Seksuelle kommentarer og nakenbilder*. Hentet fra: <https://www.medietilsynet.no/globalassets/publikasjoner/barn-og-medier-undersokelser/2020/200519-delrapport-4-seksuelle-kommentarer-og-delning-av-nakenbilder---barn-og-medier-2020.pdf>

Mühleisen, W. & Røthing, Å (red.). (2009). *Norske seksualiteter*. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.

Pedersen, W. (2015). *Nye seksualiteter*. Oslo: Universitetsforlaget.

Reddit. (2021). About. Hentet fra <https://www.redditinc.com/>

Reddit. (2020, 30. oktober). Is there any «systematic» way to get the average guy to stop being such an unfuckable loser? Hentet fra

[https://www.reddit.com/r/PurplePillDebate/comments/jl4y6h/is there any systematic way to get the average/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf](https://www.reddit.com/r/PurplePillDebate/comments/jl4y6h/is_there_any_systematic_way_to_get_the_average/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf)

Reddit. (2021, 11. januar). Anybody else FA because of aspergers? Hentet fra

[https://www.reddit.com/r/ForeverAlone/comments/kux7vy/anybody else fa because of aspergers/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf](https://www.reddit.com/r/ForeverAlone/comments/kux7vy/anybody_else_fa_because_of_aspergers/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf)

Reddit & chindu1. (2021, 23. februar). Women control the culture and how a society behaves.

Hentet fra

[https://www.reddit.com/r/TheRedPill/comments/lqym56/women control the culture and how a society/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf](https://www.reddit.com/r/TheRedPill/comments/lqym56/women_control_the_culture_and_how_a_society/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf)

Reddit & intelligent-Leading6. (2021, 16. februar). Post-redpill. Hentet fra

https://www.reddit.com/r/exredpill/comments/ll4riz/postredpill/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf

Reddit & rp-oldgame. (2021, 17. januar). Why Players Get Laid. Hentet fra

https://www.reddit.com/r/TheRedPill/comments/kzd8sh/why_players_get_laid/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf

Reddit & ShiftyEyes350. (2021, 8. mars). I hate being short. Hentet fra

https://www.reddit.com/r/ForeverAlone/comments/m0443j/i_hate_being_short/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf

Reddit & TwentyEighteen. (2020, 6. desember). A critique of modern men. Hentet fra

https://www.reddit.com/r/TheRedPill/comments/k7pm39/a_critique_of_modern_men/?utm_source=share&utm_medium=ios_app&utm_name=iossmf

Schurgin O'Keeffe, G. & Clarke-Pearson, K. (2011). *The impact of social media on children, adolescents, and families*. Pediatrics, 127.

Seltzer, T. (Programleder). (2019, 20. mars). *Trygdekontoret. Verdiløse menn* (tv-program). Hentet fra <https://tv.nrk.no/serie/trygdekontoret/2019/MUHU10000119/avspiller>

Statistisk sentralbyrå. (2019). 11437: Bruk av sosiale medier (prosent), etter kjønn, alder statistikkvariabel og år. Hentet fra: <https://www.ssb.no/statbank/table/11437/chartViewColumn/>

Strømmen, Ø. (2019, 14. august). Inn i mørket. *NRK*. Hentet fra <https://www.nrk.no/ytring/inn-i-morkret-1.14658755>

Wikipedia. (2021, 20. mars). Pickup artist. Hentet fra https://en.wikipedia.org/wiki/Pickup_artist